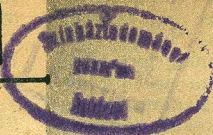

14.663

Amjadhy Saikda:

Bons IsTram

Bors István

DY 931
14669

Színjáték 3 felvonásban, 5 képben

Írta: Hunyady Sándor

Arab előadási joga kizárólag dr. Marton József színpadi kiadóvállalatától (Budapest, IV. kerület, Szent István tér 1.) szerezhető meg. Az engedély nélküli másolat szigorúan bünteti az 1921. évi XLV. t.-c. törvény 1938. évi módosításával. Copyright 1938. by Alexander Marton, Budapest.

Először a VIGSZINHÁZBAN (először 1938 február 26-án) a következő szereposztásban:

Bors István	Páger Antal
Dr. Kálmán	Somlay Arthur
Dr. Kálmánné	Ligetny Juliska
	Óvedy Zsóka
	Komár Juliska
	Szombatnelyi Blanka
	Bihary József
	Vértess Lajos

Előadások: Tiszta, Jelen, Zsándor, Öreg paraszt, Intéző, Rózi, Székelyné, Konyhalány, Vall, Fickó, Paraszt, II. paraszt, III. paraszt, Kelepel.

ELSŐ FELVONÁS

1. kép

Szín. Istállóudvarrészlet egy uradalmi udvarban. Az istállófal látszik, a pókháló, az ablak, a nyitott ajtó, amely bevezet az istállószagú sötétbe. Ez nem idillikus képi kép, hanem olyan gyötört, szegény, szomorú látvány, mint a valóság. Az istállóban füstös kis petróleumlámpa lóg, amely most nem ég, bár este van, napnyugtató körül, amikor a közeledő sötéttel együtt a fáradtság is részül a tanyákra. A pusztia földön, két paraszt ül egymás mellett a fal tövében. Eppen vacsoráznak. Az egyik azt jelenti, hogy kenyeret esznek, a másikval, vagy zöldséggel. Ezek a parasztok nem népszínműből vett díszítettek, borjúszájú ingben és rojtos gatyában, hanem éves, ifjúsági cselédek. Ötödikesük a népviseletnek és egy sóffór rongyainak sajtóságos keveredése. Amikor a függöny ketténylik, néhány pillanatra csönd van. Aztán hirtelen éktelen hang és rőfögés tör ki, valahol messze, a tanya másik végén, de azért nagyon hallhatóan. A disznóvetés közismert larmája ez. A rőfögés, sikoltózás tart egy darabig, mint valami operai nyitány, végre elhalad és egészen abbamarad. Néhány másodpercig megint mély csönd, aztán egy állat ledöbög, valahol, csönd, kutyaugatás, újra csönd. Tizenöt-husz másodpercig tarthat ez a kezdetes, a dialógus megindulása előtt.

Tuzok (negyvenéves, csúnya, görcsös kis paraszt. Evett. Húz egyet a mellette álló korbá cserépkorsóból, a kezefejével megéri a száját, összecsapattantja a bicskáját): Tifene ezeknek a disznóknak a bélébe. Nemnyi ideje hallgatom, mégis mindig sodálkozom rajta, mekkora visítózást esap-

Páger Antal (Angelo felv.)

nak ezek, amikor etetik őket. Mi lenne, ha mi is ilyen borzasztó rőfögéssel vacsoráznánk?!

Bors (nyugodt, egy kicsit keserű, fiatal férfi, valamivel túl a harmincon): Az ember azért eszik csöndesen, mert belefáradt, amire a kenyerét megkeresi.

Tuzok: Az igaz, hogy még a szám is el van zsidbadva. Muzsikálni is alig van kedvem. (Azért mégis előhúz egy szájharmonikát, néhány nyekergő futamot játszik rajta.)

Bors: Inkább húznál valami esárdást.

Tuzok: Ezen nem lehet. Ezen csak szomorút lehet játszani.

Bors: A fene az ilyen hangszerbe. (Sóhaj.)

Tuzok: Mi bajod?

Bors: Azon sóhajtottam, hogy milyen jó volna vacsora után egy fröccs, meg egy leveinte cigaretta.

Tuzok (kicsit gúnyosan): Egyéb kívánságod nincs?

Bors: De van. Szeretném, ha nem fájna a derekam. Mert megrándítottam, amikor a zsákokat leraktuk. (Oldalt fordul.) Azóta, ha így csinálók, szúr valami a hátamban.

Tuzok: Én inkább azt szeretném, ha a kövesdi aratók közt, akik tegnap ide beálltak, volna egy szép lány, vagy egy szép asszony. De nincs egy se. Olyan csúnya az egész társaság, mintha kiválogatták volna őket. (Köp egyet.)

Fried Piroska kozmetikai készítményei

Ártalmatlan, szépítő, bőrtápláló hatású a bőr fiatalosságát lokozza

Ráncalanítókrém éjjelre	2.40	F. P. Lemosókrém	1.80
Bőrtáplálókrém púder alá	2.40	„ Szappan, különleges	—70
Szépítőkrém zsíros, száraz bőrhöz	3.50	„ Arcszesz, porösszszelűző	2.40
Ar. zs. (Gaszin), zsíros, száraz bőrhöz	2.40	„ Púder, száraz, zsíros bőrhöz	3.50

Magyarországi szépségápolás az intézetben. Teréz-körút 54. Nyugatnál T. 327-955

Hoteltől tartó szempillafestés. Szőrszálak szemölcsök végleges kiirtása. (Porto 0.40)

Bors (szintén köp egyet): Mért legyen, amikor az egész tanyán nincs. Még a faluba is csak kettő van, akire azt lehetne mondani, hogy szép. A bíróné, meg a nagyobbik Török-lány. Azokért meg hat kilométert kellene gyalogolni, ha az ember látni akarná őket. Annyit meg nem érnek. Egyebet nem hagyunk. Csak köszönni lehet nekik! Odaadni egy kalapbillestéért az egész vasárnapot?! Fenét!

Tuzok: Elátkozott uradalom ez. Talán azért, mert gyáré. Én it vagyok huszonhat éve. És nem tudtam megházasodni, pedig akartam.

Bors (bólint): Az emberbe lassankint beszárad a lé. Pedig másféle helyek is vannak. Én valamikor szolgáltam Lajton. Ott annyi szép lány volt, mint ribizli a ribizli-bokrokban. Ott nem döglöttünk le mindjárt, amikor este begyöttünk a dologból. Tánce volt. Kettőse ögyelettünk a holdvilágnál. Nem is tudom, mikor aludtunk?! (Mélyet sóhaj. Elhallgat.)

Zsándár (feszén, bajuszos katona, a hátán keresztbekötve a karabély. Balról jön, körülnéz): Jó estét! Melyik az a Bors István?!

Bors (földül a fal mellett): Én vagyok, örsvezető úr. — Jó estét.

Zsándár: Nahát, akkor gyerünk. Feljön velem az intéző úrhoz!

Bors (szelíd tiltakozással): Nem csináltam én kérem semmit!

Zsándár: Nem mondom, hogy csinált. Csak azt mondom, hogy feljön velem. Keressik.

Bors: Akkor tessék megengedni, hogy előbb megegyem ezt a kis vacsorámat. Ki tudja, mikor kerülhetnék vissza hozzája?

Zsándár (pillanatnyi gondolkodás után): Hát jó, na: Egyék!

Bors (visszaereszkedik a földre, eszik).

Zsándár (nézi, ahogy eszik, türelmetlenül): A teremtésit, de komótosan csinálja!

Bors (nagy méltósággal): Akkor inkább abba hagyom, mert zabálni én nem tudok, örsvezető úr.

(Jelölt, tisztartó, öregbéres bejönnek.)

Zsándár (amikor a társaság bejön a színpadra, vigyázza áll, a jegyzőhöz): Mentünk volna már. Csak enni hagytam!

Jegyző: Jó van. Jobban is illik, hogy mi jöttünk ide hozzá! (Barátságosan a vállára vereget Borsnak, aki most Tuzokkal együtt újra földállott.)

Zsándár: Világot! (Tuzok lanka mozgással nekilát és megyújtja a lámpát.)

Tisztartó (Borshoz): Jó estét, kedves Pista! (Kézét nyújt.) No, nem fogadja el a praclimat?

Bors (bámul): Engedelmet kérek, sohasem csinál'uk eddig! (Álmétközve odanyújtja a tenyerét, amelyet az intéző mindkét kezével megragad és forróan megráz.)

Ugyvéd (cvikkeres, városi fiatalember, ügyvédjelölt — bemutatkozik Borsnak): Dr. Éles. (Nyújtja a kezét.)

Bors: Bors István vagyok! (Kezel, egyra jobban bámul. Összenéznek.) Mit akarnak tőlem az urak?

Jelölt: Principálisan, dr. Góré! Gerő ügyvéd úr megbízásából kerestem fel önt, hogy bizonyos hírt tudomására hozzak.

Már hosszabb idő óta kutatjuk, most végre megtaláltuk. (A társasághoz fordul.) De vajjon csakugyan ő az?

Öreg béres (terde tartású, sovány, hófehér bajszú, öreg magyar): Mérget vehet rá a fiatalúr. Ismerem bimbókorátul.

Jelölt (előhúzza a zsebéből egy csomó rongyos írást, katonakönyvet, munkakönyvet, oltási bizonyítványt, satöbbi, mutatja Borsnak): Ezek az ön okiratai?

Bors (odanéz): Az enyének.

Jelölt: Ön az édesanyja nevét viseli? Hogyan hívták az édesanyját?

Bors: Bors Valéria.

Jelölt: Hol van most?

Bors (komolyan): Meghalt szegény.

Jelölt: Mikor?

Bors: Régen. Hat éves lehettem, vagy hét. Nem is tudom, mennyi! Csak az biztos, hogy akkor már libapásztorokdtam. Nem sokat láttam, nem is tudom, micsoda tanyán vótunk? Egyszer csak nem volt szegény. Elapadt. Elfogyott, mint egy kenyér, amit elszelnek.

Jelölt: És mi volt az apja neve?

Bors (kis gondolkodás után, sötéten): Azt nem tudom, kérem.

Jelölt: Hogy-hogy nem tudja?

Bors: Mert azt sem tudom, ki volt az apám.

Jelölt (mint a vizgatóbíró): Mért nem tudja?

Bors (komoran, dacosan): Mert én zabi gyerek vagyok, fiatalúr.

Jelölt: Micsoda?

Jelölt (késbeszél, magyarázón): Azt akarja mondani, hogy jörvénytelen.

Bors (lesöndes ingerültséggel, ahogy a földön ülve ember utatitja vissza a tapintatlanságot): Azt. Mindenki tudja rólam erre felé. Nem tagadom. Nem szégyellem. Nem is tehetek róla. De minek erről, ennyi ember előtt beszélni? Nem énumiat'am, hanem szegény anyám síri nyugalma miatt. Minek pirultassák holta után is?!

Jelölt (megkokázgat egy privát kérdést): Persze, gyönyörű nő volt, kedves édesanyja?!

Bors: Olyan kis, sárga asszony volt. Száraz paszuly. Megaszalta a munka. Ojannak láttam a gyerekszemmel! — De ettől még szép lehetett virágkorában.

Jelölt: És ön csakugyan semmit sem tud születése körülményeiről?

Bors (kezd türelmetlen lenni): Semmit. Anyámtól nem kérdezősködtem, mondom, hogy kicsike voltam, amikor meghalt. Aztán, hogy megnöttem, nem firtattam. Nem az én dolgom volt — anyámé. Az ember ne piszkálja a szülei dolgát!... (ránt egy haragosat a vállán)... különben sejtem, hogyan lehetett! Valami csibész elcsavarta a fejét. Vagy valami úrféle beparancsolta magához. Megcsinálta a bajt. Aztán elhagyta.

Öregbéres (késbeszél — Borshoz): Nem egészen hagyta el. Eleinte küldött pénzeket. Emlékszem, hogy amikor Teremibe voltatok is, gyött harminc korona. Aztán később egy malac...

Bors (legyint): Azután abba hagyta.

Jelölt (beleegyezően bólint): Azután abba! Még meg se nízett.

Bors (köp egyet, feldühödvé): Döglött volna meg!

Jelölt: En megmondhatom önnek az édesatyja nevét.

Bors (hidegen): Nem vagyok rá kíváncsi!

Jelölt: Miért?

Bors: Mert csak utálnám!

Jelölt: Majd mindjárt nem utálja önt! Tudja meg, hogy az ön természetes édesatyja alsó- és felsőtulogdy Tulogdy István, egész oldalági rokonságát mellözve, minden vagyonát végrendeletileg önre hagyta, mint természetes fiára. Agglegény lévén, egyetlen, általa utólag elismert gyermekére.

Bors (szünet után): Szóval az apám is meghalt?! Teljesen árva gyerek vagyok!

Jegyző (nem tudja tovább fehozni magát, telkesen ölelgetni kezdi Borsot): De micsoda árva! Milyen dús gazdag árva!

Bors (gúnyosan): Ugyan! Vajjon lehet-e ezen az örökségen kapni egy pakli dohányt?

Tisztartó (izgatottan): Micsoda, hogy egy paklit? Tíz megye dohánytermését! A maga apja, édes Pistám, a vagyoná után több volt, mint egy gróf! Olyan háromezer hold maradt magára Cserfalun, szeszgyárral, mintatehenészettel, csak úgy pukkan!

Tuzok (röhögni kezd): Na Pista, az előbb egy fröcsöt, meg egy cigarettát kívántál magadnak! Hát most nekünk is fizethetsz egy kis sört!

Jelölt: Cigarettát parancsol? Tessék Extra.

Tisztartó: Memphis.

Jegyző: Mirjám.

Csendőr: Levente.

Egyúttal versenyezve kínálják cigarettával, ki tárcából, ki pakliból, a szerencsés örököst.)

Bors (mulat a dolgon, de a nyugalmat teljesen megőrzi a sok izgatott ember közt, ráfog, hogy hogyan fogadja el a cigarettát? Végül a zsandár kis Levente-csomagjába nyúl): Nahát, örvezető úr, ha maga is ilyen szíves hozzám, akkor igazán elhiszem, hogy nem csak áprilist akarnak járatni velem!

Jelölt: De kérem! Ez a legkomolyabb dolog, kedves Pistám! (Irományokat szed elő.) Itt a végrendelet hiteles másolata! Felolvassam?

Bors: Olvassa!

Jelölt (kicsit savanyúan): De nagyon hosszú lám!

Bors: Nem baj. Türelmesek vagyunk.

Jelölt (szabódik a felolvasástól): És olyanakra, hivatalos nyelven van fogalmazva, hogy meg sem érttem!

Bors: Háttha megérténem! Nem vagyok olyan buta!

Jelölt: Inkább összefoglalom röviden, ami belőle elsősorban érdekelheti önt.

Bors (főnyesen): Hiszen azt már megmondta. Örököltem! Oszd vége!

Jelölt: Igen, de hát itt formaságok vannak! Önnek meg kell jelenni a hagyatéki tárgyaláson. Át kell vennie a hagyatékat. Satöbbi!

Öregheves (Borshoz): Ez igaz, nem hozhatják ide a földet a helyedbe.

Bors (jelölthöz): Hol az a birtok?

Jelölt: Cserfalun.

Bors: Ebben a megyében?

Jelölt: Ebben.

Bors: Messzi van gyalog?

Jelölt: Ki megy gyalog? Vasúton megyünk. Szerdán, Kanizsán letárgyalják a

hagyatékot. Aztán majd az ügyvéd úr megmondja, hogy mit kell tovább csinálni!

Bors: Ki az az ügyvéd úr?

Jelölt: Az én principálistom.

Bors: Micsodája?

Jelölt: Főnököm. Akit az örökhagyó végrendeleti végrehajtának megnevezett. Az ő kötelessége, hogy... (Legyint.)... hosszú volna elmondani. Jegyző úr, mikor indul a kanizsai vonat?

Jegyző: Kilenc órákor.

Jelölt (karkötőbőrájára néz): Azt még elérjük, ha sietünk.

Tisztartó: Szívesen meghívom a doktor urat vacsorára. Magát is Pista! — Játsszának vacsora után a patikkussal egy gyönyörű hármaskalábert. Nálam aludna a doktor úr! (Borshoz.) Maga is Pista!

Bors: Köszönöm. De nem megyek én ki kérem az istállóból, amíg bizonyosat nem tudok a történetemben!

Jelölt (intézőhöz): Én is köszönöm. Hanem jobban szeretnék visszaautazni. Megnyúz a princi, ha sokáig ülök valahol. Meg aztán... (Borsra mutat.)... ő is nyugtalan már bizonyosan.

Bors: Dehogy vagyok én nyugtalan! Ráérek én! (Kis gondolkodás után.) Most jut eszembe, hogy el se mehetek én a fiatalúrral. Pénzem sincsen az utazáshoz. Meg éves csaléd vagyok itt. Nekem itt szerződés van. Nem hagyhatom abba, amikor nekem teccik!

Tisztartó: Ó, az a szerződés! (Melegen ölelgeti Borsot.) Elengedem én! Elmehet a felelősségemre! Csak nem tartom itt igazán kocsinak a cserfalusi nábbot!

Jelölt: Nálam pedig van pénz! Az ügyvéd úr folyósított bizonyos összeget, az ön esetleges költségeire.

(Foto Fox)

AXILLOL

**Biztos és
tökéletes
szer**

a kellemetlen izzadás (különösen hónali) teljes megszüntetésére. Egyetlen próba meglepő eredménnyel jár. Eredeti üveg ára ... P 1.50.

TÖRÖK PATIKA
Budapest, VI., Kirdly-utca 12 szám

Bors: Igazán? Hát ha azt mondanám, hogy adjon nekem arra az örökségre tíz pengő előleget — adna a fiatalúr? *dr. ur*

Jelölt: Boldogan. Akár ötvenet!

Bors: Vigyázzon! Mert a szaván fogom!

Jelölt: De kérem! Itt a pénz! *(Előveszi a tárcájából a bankót.)*

Bors: Apróba nem kaphatnám? *(Idegenkedve nézegeti az ötvenest.)*

Jelölt: Mire az apró?

Bors *(Tuzok felé int)*: Szeretnék itthagyni ezeknek egy kis sörrevalót!

Jelölt: Adhatok hetvenet is. Csak kérem nyugtázni az átvételt. *(Új pénzt vesz elő, papírt, ceruzát.)* Tud írni?

Bors *(büszkén)*: *Levente voltam!* *(Tempósan alakanyaritja a nevet a nyugtán.)*

Jelölt: Hát akkor mehetiünk. Az intéző úr lesz szíves fogatot adni az állomásig.

Tisztartó: Még pedig hintót.

Jegyző: Ha benéznek hozzám, kapnak egy kis útravalót. Olyan porhanyós pogácsája van a feleségemnek!

Jelölt *(Borshoz)*: Mondja, el tud felkilen-cig készülni a pakkolással?

Bors *(nevet)*: Akár félnyolcra is. *(Bemeleg az istállóba.)*

Tuzok: Öregbéres *(Bors után néz, magyarázza a társaságnak)*: Ennek a legénynek az anyja nagyon kedves teremtés volt. Emlékszem rá, jókedvű, kövér kisjány vót. Aztán amikor a baj megessett vele, köhögős, sovány asszony lett belőle. Nem követelőzött ez, hogy neki ez jár a gyerekért, meg az jár. Hallgatott. Még azt se igen emlegette, hogy ki vel esett meg? Pedig semmije se vót. A rokonai is elhagyták. Egymaga hásködött a kis fattyával. Azt hiszem, abba halt meg, hogy megfázott. Mert még decemberben is meztitláb járt. Sohase vót cipője ennek, szegevénynek.

Bors *(kijött az istállóból, megáll és az öregbéres utolsó szavait csendesen hallgatja a háttérben. Felöltözött. Kopott civilkabát van rajta, a fején zsíros, fekete kalap, a kalap mellett csinált virág. A kezében kis katonaláda, amilyennel a bakák szoktak berukkolni.)*

Jelölt *(észreveszi Borsot)*: Na kérem, mit lesz? Siessünk, mert elkésünk.

Bors: Készen vagyunk!

Jelölt *(bámul)*: Már be is pakkolt?

Bors *(nevet)*: Be én. Itt van. ebben a ládában minden, amit eddig gyűjtöttem. Mit gondol a fiatalúr, hány rend ruhával utazom én?

Jelölt: Nahát, akkor mehetiünk. *(Intéző-höz.)* Mi lesz a kocsival, intéző úr?

Tisztartó: Egy perc alatt befognak. *(A társaság indulni készül.)*

Tuzok *(megfogja Bors karját)*: Hej! Megálj, te!

Bors *(feléje fordul)*: Mi az, na?

Tuzok: Elfelejtetted ideadni a huszast, amit nekünk szántál szörrel!

Bors: Igaz is! De buta vagyok! *(Mialatt előkaparja és átadja a pénzt — nevetve. Mán látszik, hogy csakugyan gazdag ember lettem, elfelejtkeztem a szegényekről. (Kezet szorít Tuzokkal.)* Aztán, ha mégis bolondját jártatták velem, ha visszajövök kopaszon, ne nagyon röhögjeteek majd rajtam! *(Megindul a többiekkel együtt, járás közben a zsendárhoz.)* Hej, örsvezető úr, ha már igazi nagyfejú leszek, megkeresem, aztán olyan pertút iszom magával, hogy libegni fog a kakastoll a csákóján!

(A társaság elvonul. Tuzok hosszan bámul a távozók után, sercint egy nagyot a foga közül. A kis petróleumlámpa fényénél forgatni, nézegetni kezdi a bankót. Aztán a lámpást visszaakasztja a kámpójára, bemeleg az istállóba. A szin lassankint teljesen elsötétedik. Csak a petróleumláng pislog; fényudvara világít. Bent fölzeng a szájharmonika hangja.)

(FÜGGÖNY)

2. kép

(Szín: Szalonféle szoba, a cserfalvi Tulogdy kastélyban. Nyár van, késő délelőtt, az ablakok zöld zsalui be vannak téve a hőség és a legyek miatt. De azért a szin nagyon világos, a külső napfény olyan erővel tüzi be aranynyilait a zsalu lécein át. A szép, régies formájú bútorokon fehér vászonhuzat. A falakon agancsok, egy kitömött vadászsnófej, látszik, hogy vadászember lakása ez. És közepén, feltűnő helyen, nagy festmény. Cobolyprémes, kardos, kucsmás, köcsagos fiatal férfit ábrázol a kép. Az örökhatágyó, elhúnyt Tulogdy Istvánt, ifjúkorában. Az apa nem tagadhatná le törvénytelen fiát. Bors István úgy hasonlít erre a képre, mintha csak ő lenne rajta lefestve — díszmagyarban.

(Idő: Néhány nappal az első kép után.)

Tulogdy *(hatvanas, vidéki úriember, bajusszal s meglehetősen hosszú pakomparttal. Gyászruhában van. Most különösen mérges, de egyébként is roppant kolerikus természet. Fölpatintja az óráját megnézi, visszadugja a zsebébe, öklével nagyot üt az asztalra)*: Hol van már az az ember! Szeretnék tülesni rajta, hogy berakják ide, ebbe a házba, azt a parasztot!

Tulogdyné *(öreg, szürkehajú hölgy. Nagyon »dámás«, de falusias, bizonyosan ki-nevetnének egy pesti villamoson. Amilyen fekete a ruhája, olyan kicsattanóan piros a képe. Természete szerint egy harcias pulyka és egy aggódó kotlós keveréke. Sírva fakad)*: Vendégek leszünk ebben a házban! Annak a parasztnak a vendégei! Tán még ki is lökhet bennünket?! És a dunsztosaimmal mi lesz? *(Zokogva.)* Egy igazságszóságnak csináltam én az idén ötszáz üveg befőttest!

Tulogdy *(csillapítja a feleségét)*: Pszt! Zsófi! Ne sírj! Nem maradhat ez így! Megsemmisíti azt a végrendeletet a bíróság! *(Ütögeti az asszony hátát.)* No, drágám! Ne mássz te is az idegelmre, drágám!

Dr. Geréb *(hófehér, finom öregember. Az a bizonyos patricius ügyvéd, amelyiknek két-három nagy család az egész klientéja. Azoknak az ügyeiből él, gógösen, finnyúan, semmi szennyes dologhoz hozzá nem*

LUXUSPENZIÓ

Del Medica

IV., BÉCSI-UTCA 4. TELEFON : 188-011 ●

Előkelő ízléssel berendezett otthon a főváros központjában minden elképzelhető komforttal. Hídeg, meleg víz, központi fűtés, minden szobában telefon, elsőrangú — kívánatra diétikus — konyha. Fürdőszobás szobák. Árak 13.— P-től

nyúlva): Csakugyan, méltóságos asszony, ne méltóztassék könnyezni. Kár a könnyekért! Amig a per edől, zavartalanul megmaradhatnak a kastélyban. És az örökös tel kell, hogy mondja előbb a bérleményt. Nem változik itt hosszú ideig semmi. Ami pedig a befőtteket illeti, ne tessék félni, az örökös nem kapzi ember, nem fog ragaszkodni végleges átadáskor a pontos leltárhoz. Meg aztán én vagyok a végrendelet végrehajtója. És én sem fogom tűrni, hogy kegyeteket itt bármiféle szekatúra érje. Méltóztassanak nyugodtan használni az eddig lakott szobákat, a konyhát, a kertet, az éléskamrákat... Na, tessék már megtörölni a szemét! Mondom, hogy a régiben marad itt egyelőre minden!

Tulogy (*indulatosan ismétli a szót*): Egyelőre...

Tulogy (*abbahagyja a sírást*): Egy fedél alatt lakni egy ilyen rongyos paraszttal! Elképzelem a szagát!

Dr. Geréb (*egy kis sajnálkozással*): Már pedig ebbe bele kell törödni, méltóságos asszony! Ennek a háznak a gazdája ezután; Bors István, egykori urasági cseléd.

Tulogy: De most én mondom, hogy csak egyelőre! (*Az öklét rázva*). Nincs olyan Isten, amelyik megengedje, hogy engem ebből a vagyonból kitérjanak! És ha megnyertem a pört, ebrúdon hányom ki innen ezt a frátert!

Dr. Geréb (*hüvösen*): Nem prejudikálok a bíróságnak, de nem hiszem, hogy ön megnyerhesse a pört. Amilyen korrekt volt a végrendelet alaki szempontból, olyan gondosan van indokolva tartalmilag.

Tulogy (*keserűen*): Mit számít egy bogaras, vén hülye testamentum?!
Dr. Geréb (*szigorúan*): Az ön nagybátyja idős ember volt, de haláláig megőrizte teljes szellemi frissességét. A vagyont is ő szerezte. Ez nem ági vagyon. Vadászott, lovagolt, autót vezetett. Ma is élne, ha nem kapott volna tüdőgyulladását.

Tulogy (*gyűlölködve*): Egyszerre fölfedezte a fattyát! Mit szeretett meg rajta? Harmine évig nem törődött vele! Olyan nagy dolog, ha valakinek ódalvást kölyke születik? Szép volna, ha minden úr így tenne a kölykeivel, akit erre-arra elhullat!

Dr. Geréb: Van, aki másképp gondolkodik. Az öregúr, amikor a végrendeletét felolvasta nekem és látta, hogy meglepődöm, felém kaesintott és azt mondta, hogy meg akarja forgatni kicsit a földet.

Tulogy: A fenét akart ő földet forgatni! Engem akart bosszantani! Engem, meg a családomat! Az Isten verte volna meg az eszemet, amikor nyugdíjba mentem és beköltöztem ebbe a házba. Hogy legyen valakije az agglegény nagybátyámnak!

Tulogy: Ugy ápoltuk kérem azt az öreg embert, akár egy pólyást. Lestük a gondolatát, túrtuk minden szeszélyét. Szinte röstellem magam, annyira hízelegettünk neki!

Dr. Geréb: Talán az volt a baj! Az öreg Tulogyt bosszantotta a hízelgés. Ő a keserűbbet szeretle!

Tulogy: Ugyan kérem, doktor úr, mit csinálhattunk volna egyebet? Mi nem ellenkeztünk vele semmiben! (*A beszéd sodrában akaratlanul kimondja a valóságot*). Mi erre az örökségre építettük föl az egész életünket!

Dr. Geréb: Hát ez az kérem. Ezt vehette

észre az öreg nagybátyja. Számtalan precedenst tudok ma, hogy az ilyesm.től meg-bokrosodott az örökhagyó és kitette a végrendeletéből a várakozókat.

Tulogy: Legalább iskolára, templomra vagy kórházra hagyta volna a vagyonát! Kisebb lenne a szegyen! De így kerem ez a szegyen, hogy élénk tesz egy cselédet!

Tulogy (*ingerületen sétál*): Fhü! De nelegem van ebben a fekete ancguban! (*A feleségéhez*). Minek is vettünk mi gyászruhát azért, ebben a kánikulában!

Tulogy: Sajnos, előre megcsináltattuk! (*Odakint, nyilván gramofonon, főlhangzik egy pattogó, néger-amerikai zene-szám. A társaság egy pillanatra megütődve elhallgat.*)

Tulogy (*főlháborodva*): Ezek a gyerekek! Meg vannak bolondulva ezek!

Tulogy (*a bal ajtóhoz megy, kinyitja, pulykaméreggel kiabál kifelé*): Megörültek?! Katica! Oltod el mindjárt azt a nyomorult gramofont!?

Dr. Geréb: Szeretnék köszönni a kisasszonyoknak!

Tulogy (*az ajtónál*): Gyertek be! Itt az ügyvéd úr!

(*A három lány bevonul. Ők is gyászban vannak, de nagyon csinosak, bár a ruhájukat csak vidéki szabó csinálhatta. Nem annyira az arcuk, mint inkább a fazonjuk hasonlít egymásra. Testvérek. Három nemeskisasszony. Ilona húsz éves, Margit tizenkilenc, Katica tizennyolc. Kedvesen, úriasan üdvözlik a fiskálst, aztán megállnak egymás mellett, szinte összetartoznak, mintha hárman tennének ki egy személyt.*)

Tulogy (*amikor meglátja a gyerekeit, ismét elzékenyedik*): Ezeknek az élete is fuccs, szegényeknek! Mit kezd az ember három lánnyal egy krajcár nélkül!?

Maigrolax-tea

kiváló hashajtó,

modern hölgyek súlyszabályozója

Főraktár: **TÖRÖK PATIKA** VI., Király-utca 12

Katica: Engem ne féltsen, mama! Elme-
gyek moziszigetnek!

Tulogdy: Majd adok én a fenekedre, mo-
ziszínésznőt!

Margit: Én tanítónő leszek, vagy óvónő.
Imádom a gyerekeket!

Dr. Geréb (a legidősebb lányhoz): És mit
szól maga, Ilona?

Tulogdyné: Ő hallgat. Mert neki vőle-
génye van. És most drukkol, hogy kell-e
neki, hozomány nélkül.

Ilona: En nem drukkolok, mama! Ha a
legkisebb vonakodást észreveszem, nem ál-
lok többet szóba Elekkel.

Tulogdy (az ügyvédhez): Es ilyenkor
nyúzzák őt a gramofont! (A lányokhoz.)
Mért nem játszatok mindjárt a Rákóczi-
indulótt ebben a fekete házban?!

Katica: De papa, csak kipróbáltuk ezt
az édes, új lemezt!

**Mihály (jön jobbról. Nem angolos, mag-
nás inas, csak dzsentrik szolgája. Magyar
képe van, bár bajszatlan. Kötény van
előtte, hogy a vadászlibériáját be ne pisz-
kítsa. Haptákba áll Tulogdy előtt):** Kérom-
alásan, egy ember van lenn a konyhán.
Biciklin jött, de azért olyan parasztféle.
Mindenki röhög rajta odalent, mert azt
mondta, hogy az övé a ház.

Tulogdyné (felindultan): Ne mulassatok,
Mihály. Mert igazat mondott. Az övé a
ház! (Zokog.)

Tulogdy: Hozzad fel azt az embert!

Mihály: Igenis, kezit csókolom. (El.)

Tulogdy: Reggelre ígérkezett! Ez neki
reggel! Elmult tizenegy óra! Kíváncsi va-
gyok, hogy mikor volt neki reggel, amíg
az istállóban lakott!

Dr. Geréb: Meg fogják látni, hogy mi-
lyen rokonszenves ember!

Tulogdy: Lehet, hogy az ügyvéd úrnak
az! De nekem nem az! Én nem kapok az
ügyekben tízezres költségeket!

Dr. Geréb: Nem sértődöm meg. Képzem,
hogy milyen földült lelkiállapotban
lehet!

Tulogdy: Abban vagyok! Beismerem. Sze-
retnék ostort fogni, úgy verni ki innen ezt
a... (Elharapja a szót, mert az ajtón ko-
pognak — ingerülten.) Szabad!... (Kis
szünet után.) Lehet, na! Gyűjjön be, nem
hallja, hogy ordítom, hogy szabad!

**Bors (csendesesen, szerényen, de nem al-
zatosan belép az ajtón. Boltban késznevett,
világosszürke lüszter ruha van rajta, a
jobbkarján gyászszalag. Tiszta, fehér, pa-
raszt gyolcsenge van, nyakkendője nincs.
Olyanfélet mutat, mint egy jobb. vidéki
iparos vasárnap. A kalapját a kezében
hossa, megáll a küszöbön.)** Adjon Isten,
jónapot kívánok! (Az »urak« gögösen visz-
szabicecentenek, de nem szólalnak meg,
mintha a lányok valamivel nyájasabbak
lennének, mint a szülők.)

**Dr. Geréb (vár egy kicsit, aztán látva,
hogy itt neki kell az ismerkedést megindí-
tani. Bors vállára teszi a kezét és barátság-
-**

gosan előre vezet): Jöjjön beljebb, Pista!
(Bemutatja a háziaknak.) Ez itt Bors Ist-
ván!

Tulogdy (gyorsan): Az örökös!

Bors (nyugodtan): Az kérem. Ne tessék
haragudni rám, ha esetleg maguk elől örö-
költem el a vagyont. Nem nekem jutott
eszembe!

**Tulogdy (gögösen hátatfordít, kinéz az
ablakon, mintha ott sem lenne a zsalu).**

**Dr. Geréb (hogy feloldja a kínos csöndet,
Borshoz):** Korábban vártuk!

**Bors (egyenesen az ügyvédhez, nyugod-
tan, hangosan, mintha a többiek ott sem
lennének):** Engedelmet kérek, ügyvéd úr!
Azért késtem, mert azon a biciklin, amit
tegnap vettem, ma reggel kikapartam
Kotlóba. Abban a faluban van az anyám
eltemetve. Kimentem a temetőbe, hogy
megkeressem a sírját. De nem leltem meg.
Rongyos kis temető az. Csupa szegénység.
Van benne vagy száz olyan sír-bucka,
amelyiken se kereszt, semmi, még egy
karó se. Hát azok közt van valamelyikben
az anyám. Nem tudták megmondani, mely-
lyikben, pedig szerettem volna egy percre
megállni a csontja felett.

Katica (spontán): Jaj de rémes lehet,
amikor valaki nem tudja megtalálni az
édesanyja sírját!

Bors (hálisan néz a lányra): Bizony kis-
aszony, elég keserves. Most, hogy már
van pénzem, állítottam volna rá egy kis
követ, ültettem volna oda pár tő violát.

Margit: Öröközödt, meg nefelejeset.

Ilona: Tulipánt!

Tulogdy (részöl a lányokra): Ne csa-
csogjatok!

Dr. Geréb (Borshoz): Az édesapját pedig
megtalálta. Nézze csak Pista, ez itt az
apja! (Mutatja Borsnak a festményt.)

**Bors (a kép alá áll, nézi, kis szünet
után):** Elég szép, tokás ember volt! De
hiába, nem tudom se sajnálni, se szeretni.
Akármekkora jót tett velem, nem ismer-
tem, nem láttam elevenen soha! Még ezt a
fekete szalagot is csak az ügyvéd úr pa-
rancsára hordom miatta!

Tulogdy (megfordul, fagyosan Borshoz):
Hát a vér szava? Nem szólal meg magá-
ban hirtelen a vér szava?

Bors: Nem, kérem. Nem szólal meg ben-
nem semmiféle szó.

Tulogdy: Talán nem is ez volt magának
az apja. Csak úgy rámondta az anyja,
hogy — ez az. Mással is lehetett dolga az
anyjának, eltéveszthetett!

(Csönd.)

**Bors (fölemeli az ujját, megfenyegeti
Tulogdyt. Halkan, súlyosan, fenyegetően):**
Ezt tessék abba hagyni!

Tulogdy: Micsoda?!

**Bors (nem kiabál, inkább bereked a
megfékezett haragtól, félelmes elszántság-
gal):** Azt mondtam, hogy ezt hagyja abba
az úr, mert nem szeretem az ilyesniket.
(Meghúzza nadrágszíjait, olyan pózba áll,
mint a paraszt, amikor verekedni készül.)

**Tulogdy (érzi, hogy túlmesszi ment, mo-
rog valamit a foga közt).**

**Bors (a harcias attitűdtől, kényelmesebb
pihenőbe áll):** Hiába dörmög, látom, hogy
maga is röstelli magát!

**Tulogdyné (részben mert fél, hogy vere-
kedés lesz, részben, mert csakugyan meg-
lepte a kép és az eleven ember hasonlósá-
ga, urához):** Pedig úgy van, hogy ez az
ember rettentően hasonlít megboldogult

Karcsúság édességgel!

... mindig szükebbre veheti derékóvét.
Egmul csokoládé karcsúvá tesz. Nincs
vele bajlódás vagy
előkészület. Olyan
könnyű bevenni, mint
a finom csokoládét.
PATIKÁBAN KAPHATÓ.

Egmul

István bácsira. Sőt nemcsak őrá. Terád is, Kálmán. Pontosan olyan a szeme, mint a tied.

Tulogdy (rendreutasítóan): Ne hízelegjete nekí, Zsófi!

Tulogdyne: Ez nem hízelgés! Ezen lát-szik, hogy ez egy család. Az orra egészen az Iona orra! *(A lányok összebújnak, vi-hognak; Margit és Katica nézik, megfog-ják, ide-oda cibálják a testvérük orrát.)*

Tulogdy (rászól a lányokra): Csöndbe le-gyetek, mert kimentek! Ne legyen itt semmi enyelgés! *(Végignéz Borson.)* En ezt az embert rokonomnak nem ismerem el!

Bors: Nahát, amilyen a fogadj Isten, olyan az adjon Isten! *(Most ő néz végig Tulogdyn.)* En tudom, hogy az úr bepe-relt! Gondolkoztam is, hogy megalkuszom valamibe! Felibe, negyedibe, akár tizedibe. Nekem ez a vagyón nagy, csak úgy téve-dezek benne! De ilyen fogadj Isten után nem alkuszom! Nem engedek a jussomból egy göröngyöt se, egy pengőt se! Ha per, legyen per! *(Az ügyvédhez.)* Felmegyünk ügyvéd úr, akár a kormányzó úr!

Dr. Geréb (Tulogdyhoz): Látja, miért va-dította meg? Jobb lett volna szépen be-szélni vele!

Bors: Jobb lett volna! De most már késő. Megsikettilem!

Dr. Geréb (vállat von): Hát én elvégez-tem, ami a kötelességem volt. Bors Ist-vánt birtokába helyeztem.

Bors: Köszönöm, ügyvéd úr! *(Dacosan.)* Benne érzem magamat!

Dr. Geréb: Ajánlom, hogy próbáljanak megérni egymással, ha már abba a fur-csa helyzetbe kerültek, hogy egy portán kénytelenek lakni, mint perbeli ellenfelek. *(Tulogdynéhez.)* Méltóságos asszonyom tisztában van vele, ügyebár, hogy úgy használhatja a lakást, mint rendes bérlé-ményét. Már tudniillik azokat a szobákat, amelyeket eddig el méltóztattak foglalni. Mert az elhúnyt lakosztálya, a régi szárny, Bors Istvánt illeti meg...

Tulogdyne: De a terras közös volt.

Dr. Geréb: Hát az ezentúl is közös lesz. Barátkozni azért nem muszáj...

Tulogdy: Nem is fogunk.

Dr. Geréb (Borshoz): És maga, Pista? Tudja még, hogy mik a jogai? Megmagya-ráztam!

Bors: Tudom, könyv nélkül. *(Mintha le-csét mondana föl.)* En vagyok a végrendeleti örökös. Jog szerint és a végrendelet külön pontja szerint is, beülök a tulajdon-ba, gondoskodom a folytonosságról, élvezem a jövedelmet. De nem építhetek. fő-benjáró dologban nem intézkedhetem. Sem-mi ingóságot el nem adhatok, az ingat-lant meg nem terhelhetem, egészen a per eldőltségéig, illetőleg a hagyatéék végleges átadásáig. *(Legyint, hogy megúnta a föl-mondást.)*

Dr. Geréb (mosolyog): Jól van, látom, megtanult!

Bors: Igenis! Meg se kérdeztem, hogy mennyi lehet az a jövedelem, amennyi rám esik élvezetnek?

Dr. Geréb: Nem tudom pontosan. A költ-ségek és az adó levonásával, körülbelül negyvenezer pengő lesz évente. Meg fogja kapni az elszámolásokat a zárgondnok úrtól.

Bors (elhűl): Tyű! A teremtsit! Hiszen ez borzasztó! *(Egy pillanattig magánkívül van, aztán gyanakodni kezd.)* Nem több!

Gyár után, meg háromezer hold után! *(Rá-kacsint az ügyvédre.)* Ugyan ügyvéd úr, nézze meg, hogy nem sikkad-e el belőle valami kézen-közön!

Dr. Geréb (megcsóválja a fejét): Bors, Bors! Nem illennek ismertem eddig!

Bors (mentegetődzve): Nem mohóságból kérdeztem, kérem. Csak a rend miatt!

Tulogdyne: Es a konyha? Itt csak egy konyha van! Egy sparon főzzünk?

Bors (az asszonyra sandít): Nohát, az én főzésemnél elérneki!

Tulogdyne: Es a háziszemélyzet? Mi lesz a cseledekkel? Azok kinek fognak szol-gálni?

Dr. Geréb: A gazdaság fizeti őket, te-hát *(Borsra mutat.)* az ő rendelkezésére ál-lanak. Egyezzenek meg Borssal. Esetleg fizessenek valami pót-díjat nekik. *(Begyom-bolja a kabátját, mint aki indúlni készül.)* Ezek mind részletkérdések, majd kialakul-nak a gyakorlatban. Annál kényelmesab-ban, minél kevésbé akarják bosszantani egymást. *(Borshoz.)* Vigyázzon magára eb-ben az új világban.

Bors: Igyekeznél fogok megállni a tal-pamon, ügyvéd úr.

Dr. Geréb: Kezét csókolom, méltóságos asszony! *(A lányokhoz.)* Viszontlátásra, kisasszonyok!

Tulogdy (amikor az ügyvéd hozzáfordul): En kikisérem a doktor urat.

Tulogdyne (kis csönd után, amely alatt az ellenfelek némán nézegetik egymást — Borshoz): Maga persze most ide fogja hozni a családját!

Bors (elmosolyodik): Nincs énnekem csa-ládóm!

Tulogdyne: Rokonai csak vannak?!

Bors: Azok sincsenek. *(A képre mutat.)* Erről nem akarnak lenni. Anyámról meg

Nem akarok megöszülni !!!

„HEINZELMÄNNCHEN“-féle

Physichrom - hajrenovator

Csalhatatlan szer az egészséges, termé-szetes hajszin visszaszerzésére és az őszülés ellen való védekezésre.

Ez a híres, rég bevált hajviz nem festő-szer és semmiféle festőanyagot nem tar-talmaz. A haj magabaszívja ezt a hajvizet és így kellő táplálékot nyer, minél fogva az őszülő hajszálak rövid idő múlva egész-séges, természetes színt és megfelelő sűrű-séget nyernek.

Physichrom-hajrenovator erősíti és szé-píti a hajat, remekül fokozza a haj növé-sét és megakadályozza az őszülést a leg-magasabb korig.

Heinrich Mänchen, Wien

Ára: 4 pengő.

Magyarországon gyártja:

TÖRÖK PATIKA
Budapest VI, Király-u. 12

nincs. Neki sem volt senkije. Hallom, hogy eltaszították, meg el is költözött az atyafi-sága! Olyan egyedül vagyok, akár az új-jam!

Tulogdyné: Sajnálom. Ez igazán sajnálatos!

Bors: Ne tessék sajnálni! Ha híre megy, hogy pénzem van, annyi ösmerősöm lesz hamarosan, mint a levél a fán.

Tulogdyné (mintha átcikázná a fején egy furcsa ötlet): Hány éves maga, Bors?

Bors: Amennyi Jézus volt, mikor megfeszítették!

Ilona, Margit, Katica (egyszerre): Harminchárom!

Tulogy (bejön a személyzet élén, dirigál a cselédnek): Alljátok ide! (Sorbadállítja a személyzetet, Borsra mutat.) Tudjátok, ki ez az ember?

Mihály: Hallottunk már valamit, kezit-csökölöm.

Tulogy: Az új gazdátok! — Én mátol kezdve senkise vagyok itten! Ha akartok, szolgáltok nekünk! Ha nem akartok, nem szolgáltok!

Mihály: Ha osengetni méltóztatik, én nyomban ott termek!

Tulogy: Köszönöm! (Egy pillanatra a legény vállára teszi a kezét.) De ez nemcsak mirajtunk múlik. Az új irt, most már — Bors úr! Vele beszéljétek, mennyit enged meg?!... (A feleségéhez.) Gyere innen, Zsófi, ez nem a mi részünk! Előre, gyerekek! (A családjával együtt kivonul, balra a színről.)

Bors (a távozók után néz, aztán a cseléd-ekhez fordul): Csak szolgáljanak nekik. De kérjenek érte valami pótdíjat, az ügyvéd úr mondta, hát jár! (Gesztust csinál az ajtó felé, amerre az urak elmentek.) Olyan gyámoltalanok ezek, egy tányért se tudnak ezek megmosni.

Mihály: Nem hagyhatom el a méltóságos urékat most! Hallottam, hogy mekkora bajba kerültek!

Bors (Mihályhoz): Teccik nekem, hogy így tesz! Utálom a hűtelen embert! Hogy híjják magát?

Mihály: Szegedi Mihály.

Bors: Maga mindenféleképp tetszik nekem, Szegedi Mihály. Ha akarná, nagyon jó barátok lehetnénk. Összeülnénk, aztán elmondaná, mi, merre van? Ki, micsoda? Ki lop, ki tisztességes ember? Mert úgy érzem itt magam, mint az eltévedt birka!

Bors: Jól van. Megköszönöm! — Na, üljenek le. (Leül, miután a többiek állva maradnak.) Mondom, hogy üljenek le! Nem tudok ácsorgókkal beszélni. (A cseléd-ek felé néz, kivéve a konyhalányt és a kisinást.)

Konyhalány: Mi is léülhetünk?

Bors: Ti is léülhettek!

Szakácsné (mikor már mindenki ül, Bors-hoz): Hát kezdetjük! Látom, köszörüll a torkát!

Bors: Itt minden úgy marad, ahogy

volt. Muszáj. Fent kell tartani a házat! Benne van a végrendeletben! Azt akarom tudni, hogy vannak itt maguk? Komenciósak?

Mihály: Havi fizetést kapunk. En hús pengőt kapok, meg teljes ellátást, ruhát.

Bors (kiszámítja magában, hogy ez mennyi): Rémitő sok. Minket odakint százszor jobban megnyúztak.

Mihály (egy kis göggel): De itt többet is kell ám tudni!

Bors: Mit esznek?

Mihály: Amit az uraság!

Bors: Fene a bendőjükté! De befészkel-ték magukat a belső cselédek!

Rózi (szobalány, de nem fekete-fehér, hanem valami kartonban van. Nagyon csinos, azért mer szemtelen lenni. Bors-hoz): Soknak találja a fizetésünket? Pedig éppen mostan akartunk emelést kérni magától.

Bors (miután a lány mellette ül, átnyul a derekához): Mindjárt olyat emelek én magán!

Rózi (Bors kezére üt): Viszi innen a kezét!

Bors: A kezemre mert ütni? Hisz én vagyok a gazdája!

Rózi: Akárkinek a kezére ütnek, aki csipkedni akar!a!

Bors: Van magának valakije?

Rózi: Van hát! — Vőlegényem!

Bors: Van olyan legény, mint én?

Rózi (Mihályra kacint): Ez itten!

Bors (megnézi őket): Gondolhattam volna! — A jég verje el, de boldogtalan ember vagyok én, hogy minden szép lányhoz későn érkezem!

Margit (balról jön, ahogy belép a színpa, a cselédek felállnak, csak Bors marad ülve): Bocsanatot kérek, itt felejtettem a varrőkosaramat, még a régi világban! (Kereszülmege a színen és a vitrinről, Bors kalapja mellől, leveszi a kézimunka-kosarat, indul vissza.)

Bors (kedvesen, ártatlan csipkelődéssel): Dehogy a kosaráért jött a kisasszony! Csak kémlelődni akar!

Margit (megáll ütközben): Mit akarok én?

Bors (vigyorogva): Kémlelődni!

Margit (lesújtóan végigméri): Bolond maga Bors, vagy hogyishogy hívják! (A fejét gögösen felemelve, kimegy.)

Rózi (Bors-hoz, heccelődve): Na ezt megkaptam! Nagyon fenn hordják az orruk-
kat ezek a kisasszonyok!

Bors: Ezt, hogy híjják?

Szakácsné: Ez a közöpső, a Margitka!
Bors: Furcsa! Az előbb, amikor itt voltak előttem, mint a háromfejű csirke, jobban tetszett nekem a kicsike, az a pajkos, meg a legnagyobb, az a bánatos. Aztán most, hogy ezt láttam, hát ez tetszik a legjobban! Vagy talán csak azért tetszik, mert gorombáskodott velem? — Mondja Mihály, maga is mindjárt beleszeret az olyan lányba, aki gorombáskodik magá-
val?!... Na mindegy, essék ki a foguk! Megszonjaztam! (A kisináshoz.) Elszalad-
hatna ez a gyerek a kocsmába egy kis szeszért. (Pénzt markol elő.)

Mihály (büszke a házra): Innen skar a kocsmába küldeni borért? — Olyan pince van itten telt itallal, hogy nem is álmod-
dott még ilyenről!

Bors: Snapsz is van?

Mihály: Százféle. Bor, a mi szőlőnk-ből, kívülről, tokaji, szamorodni!

Bors: Hozna belőlük próbára?

Michel

az ajakrúzsok királya

Mihály: Hozok, hisz a magáé! (Kimegy.) Szakácsnő: Na, én is megyek. A spartherten az ebéd, csakap minden! (Az ajtó felé mozdul.)

Bors (megfogja a karját): Hadd kapjon! Egyék egyszer kozmását az uraság!

Szakácsnő: Mit akar tőlem? Maga minden szoknya után szaladna?

Bors: Az igaz, hogy szerelem dolgában csúnyán ki vagyok koplival! (Magához vonja a szakácsnőt.) Hű, de felséges szaga van magának!

Szakácsnő: A fánk tésztájától! Nézzék már, megérzi rajtam a vaníliát! (Vidáman dulakodik Borsal, meglöknek egy széket.) Vigyázzon, hallja!

Bors (megütötte magát): A fene a székit! (Megigazítja, aztán megnézi a széket, felhajtja róla a nyári házatot, feltűnik a barok karosszék aranyozása, drága bársonya.) Hej te! Te is az enyém vagy, te széki!... A teremésit a módomnak! (Kissé méltatlankodva.) Hiszen ezen az egy széken házat lehetne építeni, kint a tanyán!

Rózi: Hát még ha az ágyát meglátja, amibe aludni fog! Akkora, mint a piac, négy arany lába van, mahagonifa!

Bors: A nyálvalya fog feküdni abba a mahagoniba! Betesznek nekem egy szalmaszakot a konyhába! (A szakácsnőhöz.) Ha maga is ott aluszik, annál jobb! Öszszebujunk!

Mihály (visszajön, tolja maga előtt a kis keresztesztalt, megrakva itallal): Na itt van! Válogathat!

Bors (bámul): A jég verje el! Itt székre hozták a szeszt! (Nézi az üvegeket, fölemel egy likőröspalackot.) Ejnye! Mi

van ebben a totyákos hasadban?!

Mihály: Benediktiner! (Tölt az üvegből.) Bors (megkóstolja, félrehúzza a száját): Ez nem jó! Tiszta édesség! Gyerekek való! (Odaadja a likőrt a kis asztalra.) Nesze. Nyald ki.

Mihály (fölemel egy butélt): Ez a legjobb borunk! Ó-szamorodni! Kóstolja csak meg! (Tölt.)

Bors (megszagolja a bort): Hű! Ennek a lehelle is főbe vágja az embert. (Iszik egy kortyot a borból, aztán leteszi a poharat.) Látom már, hogy élnek maguk! Halottam a konyhán sísteregni a zsírt! Látam egész toronyba a lisztet, szanaszéjjel a cukrot, a koppasztott csirkéket, a szegeken a mindenféle főzőedényeket. Ugy élhetek itt én is magukkal, skár a püspök! De én nem hiszhalom fel magam, nem: rontom el a sovány béletem, mert a kővér agár nehéz, nem akar futni. Nekem pedig nem szabad itt sose aludni, nincs itt éneken barátom egy se. Sárkányok szívegnek itt minden szegletben. Még maguk se a barátaim — cselédek. Hallom, abból, ahogy beszélnek velem, hogy kicsibe vesznek, nevetnek rajtam, irigykednek rám!... (Újra fölveszi a poharat.) Ha meg erre rákapnék, ha engedném, hogy ennek a gőze a fejembe szálljon, de kiforgatának engem mindenemből az urak! (Emeltebben.) Csakhogy én nem fogok inni! (Magasra emeli a poharat, nézi, hogy csillog benne a bor.) Most ismerkedtem meg veled, pohár, máris búcsúszom tőled! (A bort kilötyönti a földre — szilajul.) Mert én nem hagyom leteperni magamat! (A poharat a cselédek feje fölé, odavágja a falhoz.) (FÜGGÖNY)

MÁSODIK FELVONÁS

1. kép

(Szín: A Tulogdy-kastély terraszja. Hátul a parkány és a terrasz kerek, sárga oszlopai látszanak, amelyekre vadszöbű fut föl. Valami a vidám, fehér-piros csíkos vászon-redőnyről, amelyet az egész terrasz fölé lehet húzni, mint egy kávéházi tetőt, a nap ellen. Mindkét oldalt és hátul is járdás, a kert felé. A ház belső részeit a nézőtér helyén kell képzelni. A színen kevés kerti nádbútor. Székek, asztalok, hímzett paraszt párnák, virágok. Megint nyár van, dél felé, ragyogó napsütés. Körülbelül egy évvel az első felvonás után.)

(Tulogdy, Tulogdyné, Mihály.)

Tulogdy (kockás útiruhában, útisapkában van, elég elegáns, ahogy a miniszteriális urak szoktak utazni — Mihályhoz): Mért fogott olyan soká a kocsis?

Mihály (útibőrönd van a kezében, vigyázza áll): Mer előbb megkérdezte Bors urat, hogy melyik párt foghatja be?

Tulogdy: Ugy? Megkérdezte? Jól van, tegyed a kocsisra a táskám!

Mihály: Igenis, méltóságos úr! (Elmegy.)

Tulogdy (a feleségéhez): Hallod ezt? A parádés kocsis megkérdi Bors urat, hogy micsoda lovakat foghat be — nekem? Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz, ha egyszer úgy tetszik Bors úrnak, hogy ne adjon nekem fogatot?

Tulogdyné: Hát akkor senki nem fog be, Kálmán! Mert minél jobban múlik az idő, annál inkább Borsra hallgat itt mindenki! A cukorgyárból is vele tárgyalnak! A zárgondnok is mindent az ő kedvére csinál!

Tulogdy: Hogy kinyílt egy év alatt a csipája. Emlékszel rá, mikor tavaly ilyenkor beállított ide, milyen kétbalkezes volt? Most már bricseszt hord, kesztyűje van. Olyan, mint egy lovasított főtisztgábiról!

Tulogdyné: Be kell ismerni, hogy igyeke-

Nyílt titok,

hogy az állandó testsúly megővására a leghíresebb színésznők is a

Boxberger Kissिंगeni

tablettákat használják.
KÉRJE MINDENÜTT!

zett. Naptárolvasáson kezdte, most már a magramesítést tanulja!

Tulogdy: Megérem, hogy teneked tetszik!

Tulogdyné: Nekem nem tetszik! De azt hiszem, hogy még mindig jó volna, meg-egyezni vele valahogy! Elveszítettük a pert elsőfokon. Meglátod, Kálmán, el fogjuk vesztíteni a Táblán is!

Tulogdy: Hát akkor ott a Kuria! Ott olyanok a bírák, akár az Isten! Félredobják ezt a végrendeletet! *(Megöleli az aszszonyt):* Ne legyél olyan gyáva, Zsófi! Tudhatod, miről van szó? A gyerekekről! Az egész családról! En magamnak nem kívánok egyebet, mint hogy a végső döntés után azt mondhassam a barátunknak: mars ki innen! Ez a ház nem igáskocsisok hájléka!

Tulogdyné (sóhajt): Jól van! Eridj! Perelj! A véredben van, hogy imádsz perelni! De mért kell ehhez annyit a városban ülni? Alig vagy itthon. Mihelyt lehet, repülsz hazulról!

Tulogdy: Először is az ilyen per sok dolgot ad. Tárgyalni az ügyvéddel. Szaladgálni a költségek után! Másodszer csakugyan nem bírom idegekkel idehaza! Nem tudok ránézni erre a Borsral! Mintha kést forgatnának bennem, amikor hallok, hogy ti szóba álltok velem! Minek az? Nem lehet elkerülni?

Tulogdyné: Egy tető alatt élünk! Nem tusakodhatunk örökké! *(Legyint.)* Inkább azt mondd meg, mennyi időre mész? Annyi ruhát pakkoltál össze, mintha Amerikába mennél!

Tulogdy (kicsinylőben): Két hétre!

Tulogdyné (megijed): Jézusmáriám! Két hétre?! Hát akkor hagyj itt, Kálmán valami pénzt, mert hat pengő van összesen! Mit csinálók, ha elfogy?

Tulogdy: Spórolj! Van itt tej, liszt, zsír, baromfi. Nem veszték éhen!

Tulogdyné: De édes fiam, ha egyszer egy kis marhahúsrá támad kedvünk, min küldjek el a székbe? Hogy küldjek el a boltba, egy spulni cérnáért, egy skatulya gyufaért? Katicának harisnya kéne!

Tulogdy: Főlírják!

Tulogdyné (kétségbeesve): Nem írják már fel!

Tulogdy (türelmetlenül): Hát segíts magdon valahogy, elég felnőtt vagy, hála-istennek! Adj el valamit, kérj kölcsön a paptól hús pengőt! Mit tudom én! En mondjam meg még ezt is!

Tulogdyné: És a fogam?! Letört kettőnek a koronája! Mi lesz, ha meg talál járulni a fogam? Be kellene szaladni Kanizsára a fogorvoshoz!

Tulogdy: Szaladj bel Hitelez a fogorvos! Az a kötelesség!

Tulogdyné: Kisl! a szemem!

Tulogdy: Hát akkor, édes fiam tegyél majd a fogadra rumot, vagy sósborszeszt! De engem ne maceráld! Nálam is alig van valami pénz! Mit gondolsz, dorbézolni megyek?! Kávét ebédelek a kávéházban!

Tulogdyné (sir): Mindenünket okmány-
helyegre költöd!

Tulogdy: Ne vesszünk össze, Zsófi! Min-
dig szcenát csinálós, amikor elutazom! Hol
vannak a gyerekek?

Tulogdyné: Bizonyosan várnak a kocsi-
nál, hogy elbúcsúzhassanak! Ott van Elek
is! Szegény Ilona! Annak a házasságából
sem lesz semmi! Látszik ezen a vőlegé-
nyen, hogy menekülni szeretne tőlünk!

Tulogdy: Majd kapunk jobbat! *(Főlveszi
a porköpenyét, ami eddig a karján volt.)*

Tulogdyné: Hagj itthon legalább tíz
pengőt, Kálmán.

Tulogdy: Te, zsarnok! Elég lesz öt is két
hétre! *(Atadja a pénzt, búcsúzóul összecso-
kolózik a feleségével, indul kifelé. Utköz-
ben meglátja Borsot, aki pár pillanattal
előbb feljött a terraszra és karját kereszt-
befonva mellén, csöndesen áll, hátul, neki-
dőlve az egyik oszlopnak. Végignézi az el-
lenfelét, de nem köszön neki, elmegy.)*

**Bors (nagyon megváltozott, már alig
van rajta paraszti íz, most olyan, mint egy
fiatal gazdasági tiszt.)** Csizmát visel, bri-
cseszti, szarvasbőr lovaglófolttal, a fején
madártollas kis kalap, a kezén kesztyű.
*Amikor Tulogdy elment, jőzűen nevetni
kezd.)*

Tulogdyné (ijedten néz rá): Maga itt
van?

Bors: Itt!

Tulogdyné: Mióta?

**Bors (kényeskedve húzza le a kesztyű-
jét):** Ne tessék félni, nem hallgattam, amit
beszélnek!

Tulogdyné: Dehogy nem hallgattal! Raj-
tunk nevet most!

Bors: Ah! Azon a fura dologon nevetek,
hogy a méltóságos úr az én kocsimon jár
— engem perelni! De a köszönésem azért
nem fogadja. Na, mindegy!

Tulogdyné: Az uram azt tartja, hogy az
ő fogata!

Bors (legyint): Nem nyerek meg maguk
ezt a pert! Amióta elővástam a törvény-
szék ítéletének indokolását, tudom, hogy
biztos nyeregben ülök!

Tulogdyné (csufolódva): Maga ilyen
nagy jogász?!

Bors: Itt van a kisujjamban az egész
perbeli anyag! Bevágtam. *(Sóhajt.)* Szinte
sajnálom magukat! — Mi lesz magukkal?

Tulogdyné: En meg magát sajnálom! —
Mágával mi lesz, ha ki kell innen men-
nie? Megszokta már ezt az úri környeze-
tet!... *(Hirtelen az arcához nyúl.)* Jesszu-
som!

Bors: Mi baj?

Tulogdyné: Belenyilallott! *(Fogja az ar-
cát, mint a fogfájósak.)*

Bors: Mibe?

Tulogdyné: A fogamba! Jesszusom! Csü-
paszon lehet az egész ideg! *(Belenyúl a
szájába, fölszisszen.)* Jézusmáriám!

Bors: Vegyen rá hideg vizet. Öblögessen!

**FIATAL LEANYOK, ASSZONYOK LEFEK-
VÉS ELŐTT** ne kenegessék össze-vissza arcu-
kat, ne pakolják, ne pepecseljék arcbükküket
háziilag. Mossák meg arcukat este a Leton
szappan krémes habjával. Hagyja rajta a
krémszerű habot néhány másodpercig. Utána
lemossák meleg, azután rögtön hideg vízzel.
Röggelre bamulatosan üde arc fogja a tükrö-
ből mosolygva üdvözölni. A különleges kré-
mes hab kölcsönzi az arcbükknek a lásnys.
hamvas teintet. Kapható mindenütt. Főraktár:
Hunnia gyógyszerárt, Budapest, VII., Erzsébet-
körút 56.

Titok

Nők tisztá teintjüket gyakran csak annak köszönhetik, hogy emésztésükre kellő figyelmet fordítanak. Kitűnő hatásával Önnek is használ a

DARMOL

Tulogdyné (dühösen): Hideg vizet! Az uram legalább sóborszeszt mondott!

Bors: menjen fogászhoz. (Büszkén.) Én is voltam már. Leverte a követ a fogamról. Idenézzen! (Vicsorogva mutatja fogát.) Milyen fehérek!

Tulogdyné: Ne mutogassa nekem azt a farkasfogát!

Bors: Doktor Kappel Jenőnek hívják azt a fogászt, a Szecsényi-utcán lakik. Na, gyűjjon! Itt hagyok ebédet, mindent! Magam viszem be hozzá!

Tulogdyné: Két arany koronát — Legalább száz pengőbe kerülne!

Bors: Hát aztán! — Megéri!

Tulogdyné (kitor belőle): De ha nincsen!

Bors: Miért nincsen?

Tulogdyné (szégyenkezve): Elfelejtettem kérni az uramtól.

Bors: Lehette szerezni máshonnan is?

Tulogdyné: Honnan?

Bors: Entőlem.

Tulogdyné: Maga adna?

Bors: Persze! — Nem szeretem látni, ha valaki kinlódik!

Tulogdyné (némi lelkitusa után elhárítja a csábítást). Az lehetetlen! Agyonverne Kálmán! Elválna tőlem!

Bors: Nem muszáj azt neki megtudni!

Tulogdyné (ingadozva): A hátamögött csináljak ilyesmit?

Bors: Ejnye, hiszen megérdemli! — Egy éve nézem, hogy milyen éhkoppon tartja magukat a méltóságos úr!

Tulogdyné (szilárdan): Most már nem fogadom el!

Bors: Jaj, milyen csavaros természetük van maguknak! — Jól van, adom másképen! Ugy adom, mintha takarékbá teném, cserépdisznába életbiztosításnak. Ha mégis alól maradnék a perben, lenne magánál is dugaszban egy pár pengőm!

Tulogdyné (még mindig habozik): Nem tudom, milyen ember maga? Még elmesélné.

Bors: Dehogy mesélem el! Tudom én, mi az, amikor valakinek fáj a foga! (Kiveszi a tárcáját, megnyalazza a hüvelykujját, benyúl a pénz közé.)

Tulogdyné (újra a fogába nyilallott, az arcához kap, összetörve a fájdalomtól): Bá-nom is én, akármilyen! Adja ide fiam!

Bors (átadja a pénzt): Több nem kell! A lányoknak? Könyvre, ruhácskára, zenelemezre!

Tulogdyné (sóhajtván): Adhat még egyet! Ha lúd, hát legyen kövér, ha már így elzüllöttem!

Bors (átnyújtja a másik százat, spontán örömmel): Jaj de jól esik adni!

Tulogdyné: Igazán?

Bors: Iszonyatos jól! Tudja, a szegénységben nem az a legrosszabb, hogy az embernek semmije nincs, éhezik, fázik! Hanem, hogy nincs miből adni! Az ember olyan haszontalannak érzi magát!

Tulogdyné (most már melegen): Köszönöm.

Bors: Szívesen.

Tulogdyné: Mivel hálálhatom meg?

Bors: Semmivel!

Tulogdyné: No, mégis!

Bors: Tudja, mit adhatna kamatba?

Tulogdyné: Mit?

Bors: Amikor a méltóságos úr nincs idehaza, szólítson engem Pistának!

Tulogdyné (nevetve): Nagy mester maga Pista! Nem fáj a fogam. Amióta itt a pénz, nem fáj a fogam! A pénznél nincs

jobb orvosság! (Grimasszal.) Komolyan mondom! Akárhogy nyomkodom a nyelvemmel — nem fáj! Hát most...

Bors: Azért csak tartsa meg azt a két százast! Az Isten áldja meg a fogfájását, hogy összebarátkoztatott bennünket!

Katica (csak a hangja hallatszik, hátul a kertből): Halló! Van ott valaki? Halló!

Bors (hátramegy a korláthoz, lekiált): Itt vagyok én is kisasszony! Halló! (Ereztetni kell, hogy szereti kimondani az idegen szót.)

Katica (csak a hangja): Maga az, Bors?

Bors: Én vagyok! — Halló!

Katica (a hangja): Itt fekszem a kertben! Csupa hangya a fű! Hozza ide a plédem!

Bors: Micsodáját?

Katica: A plédet!

Bors (lekiált): Viszem már! (Körülnéz, zavartan): A hideg rázza ki! Micsoda az a pléd?! (Tanácsolatlanul néz az asszonyra.) Tessék már megmondani! (Főlel egy szelencét az asztalról.) Ez az?

Tulogdyné (fölveszi a plédet egy nádkarszékről): Dehogy! Az a pudrié.

Bors: Klíé?

Tulogdyné: Az a neve, ezt a nők a táskájukban szokták hordani.

Bors: Ismerem, a rídikülben.

Tulogdyné: Ez a pléd: (Átadja.) Vigye le Katicának!

Bors: Ez pléd? Ez takaró.

Tulogdyné (elmosolyodik, kimegy balra.)

Bors: (indulna a pléddel a vállán, a kert felé, de közben hátulról fölszabad a teraszra Katica.)

Katica (nyári fehér ruhában): Mi az? Mért nem jön?

Bors (mentegetőzik): Úgy el volt dugva az a pléd! Alig leltem meg! (Nyújtja.) Tessék!

Katica: Nem kell már! Itt maradok! (Rendezgetni kezdi a virágokat.)

Bors (mutatni akarja a tudományát): De szép ez a pudrié! A magáé? (Fölveszi.)

Katica (elkapja a táskát): Nem! (Gyorsan kikutatja.) Nincs benne semmi érdekes! (Letészi.)

Bors: Nézem a fehér kezit! Olyan kicsike, szinte sajnálom!

Katica: Mindenki dícséri a kezemet! De magának is jó keze van! Mutassa! (Nézi.) Egész jó, bizonyisten! (Megfogja, megtapogatja a tenyerét.) És már nem is olyan kemény a tenyere!

Bors (mintha ezt kissé röstellné): Nem dolgozom már régen. Elvégeznek mindent helyettem! Másrészt jó, hogy puhul. Azelőtt olyan kérges volt a tenyerem, mint a kő. Paraszat tarthattam rajta, nem éreztem. Most meg már érzem a bőrömön keresztül a kis keze melegét. (Aikához vonja a lány kezét és megcsókolja az ujjá hegyét.)

Katica (kohetten): Milyen gondolattal csókolta meg a mutatóujjamat?

Bors (hamiskásan): Nem mondom meg! Csak annyit mondok, hogy amikor mosás volt, a szárítókötélen a sok fehérnemű közt kicsi ingeket meg bugyikat láttam. Na, gondoltam, ezek olyan kicsikék, hogy csak Katicáé lehetnek. Ott álltam fél déléltől, néztem, hogy süti a csipkés ingecskéjét a nap! De ha megint mosás lesz, kikérem a mosónőtől a maga holmiját! Én fogom kimosni fehérre mindet!

Katica (megszepenne): Megtiltom! Ne malackodjék! — Percig sem hallgatnám ezt a beszédet, ha maga nem lenne vérszerint unokabátyám!

Bors (szemrehányóan): Amikor a papája nincs itthon, a bátyja vagyok! — De amikor hazajön, tüstént sehonai leszek!

Katica: És ez baj?! Hát nem sokkal érdekesebb így, hogy közös titkunk van? Csak mi ketten tudjuk, hogy milyen jóban vagyunk! Nekem ez rémesen tetszik, olyan regényes!

Bors: Szép, szép! — De nekem jobban tetszene, ha egyszer meghuzatná nyíltan énmiattam a papájával a fülét!

Mihály (terített tálcát hoz. Borshoz, kissé lenézben): Itt a früstökje! (Leteszi a tálcát egy asztalra.)

Bors (ingerülten): Kinek a früstökje? — A kutyáé!

Mihály (megijed, haptákba áll): A nagyságos úr villásreggelijel! (Nagy buzgalommal rendezni kezdi az asztalt.)

Bors: Azért mondom! — Tanuljad meg, hogy ki itt az úr?! — Akármí voltam azelőtt, nincs olyan törvény, amelyikben ki lenne mondva, hogy én ne lehessenek úr!

Mihály: Igenis nagyságos úr!

Bors: Eleinte barátomnak vettek! Azt értem el vele, hogy elszentelenedtél, hagyta, hogy magam takarítsam a csizmámat!

Mihály: Bocsánatot kérek nagyságos úr!

Bors: A csizmára volna bocsánat! De arra nincsen, amit besugtak rólad!

Mihály: Tudom nagyságos úr, hogy rengeteg ellenségem van, akik feketitenek!

Bors: Azt mondtad a konyhán, hogy felteszed a sorsodat a méltóságos úr kártyájára. Ha a méltóságos a földre nyom engem és nekem ki kell menni a házból, akkor jutalmul te leszel a kertész, a mostani kertész helyett, aki az én emberem! (Megfenyegeti az inást.) Hát vigyázz magadra! Mert én sokat tűrök, de bótot csinálni nem hagyok a fejemen!

Mihály (magyarázkodni próbál): Kérem nagyságos úr...

Bors (közbevágy — irtalmatlanul): Fogd be a szádát! — Hord é az irhádl!

Mihály (keményen összeüti a bokáját): Igenis méltóságos úr! (Kitakarodik.)

Katica (nevet): A végén ijedtében méltóságos úrnak szólította magát Mihály!

Bors: Persze, mert azt szeretik ezek, ha az ember szorosra fogja a gyepőt. Megtanultam Katica, hogy szép szóval nem lehet senmire menni. Parancsolni kell a csúrhének. Azt értik!

Katica: Hát ennek nagyon parancsol!

Bors: Pedig Isten látja lelkem, titokban nem haragszom rá! Csak muszáj ráncba szedni őket. Különbön elkanászosodnak. Itt van például ez a Rózi, a szobalány. Erre egypárszor szépen ránéztem tavaly! Hát nem úgy viselkedik még most is, mintha a menyasszonyom lehetne, ha ő akarná! Pedig már csak azért se tetszik nekem, mert csalfa, mindjárt otthagytá volna a rézi szeretőjét miattam, mert gazdagabb vagyok annál.

Katica: Hagyja csak! Szép lány a Rózi! Udvarol neki maga még most is!

Bors: Becsületszentségemre, tavaly volt! Eleinte, amikor még csak ő esett a kezem ügyébe! (Gesztussal.) Hol vagyok már én egy Rózitól!

Katica: Hol!

Bors (a magosba int): A csillagokban! (Leül a megterített asztalhoz.) Akar egy falat húst? Messzi még az ebéd!

Katica: Nem rontom el az étvágyam! Inkább gibicelék magának!

Bors: Mi az, hogy gibicelni?

Katica: Gibicelni az gibicelni! Maga eszik, én meg nézem. Ez a gibicelés. Nem tudom másképp megmagyarázni.

Bors: Ahá! Aki csak nézi, amit más csinál, az a gibic! Mindenhez lehet gibicelni, úgy-e?! A szerelemhez is!

Katica: Hagyja már azt a szerelmet! Mindig csak a szerelem! Egyék már! Hadd látom, tudja-e még anire tanítottam?!

Bors (nekilát az evésnek): Igy köll!?

Katica (a fejét rázza): A balkezibe a villát, a jobbkezibe a kést!

Bors (engedelmeskedik): Igy!?

Katica: Igy! De ne itt lent fogja az eszácjgot, hanem a véginél! (Megförténi.) Most jól! Tartsa egyenesen a derekát! Csinálja úgy, mintha csak másoknak tenne szívséget azzal, hogy eszik!

Bors (melegen): Édes kis tanítóném! Kis mamám! Olyan a szava, mint a báránka nyakán a csengő! Szeretném a nyakamba kötni az egész lányt, hogy itt szóljon a csengője örökké a mellem!

Katica: Hagyjon már békében! Egyéki! Tudja, min lehet megtanulni legjobban enni?

Bors: Min?

Katica: Sült csirkén! Annyit kell piszmogni vele a csontok miatt.

Bors: Hát én ezentúl minden este betételek a szobámba három kisütött csirkét. Tanulok rajtuk egész éjjel! (Villa le.) De ha egyszer hiba nélkül meg tudok enni egy szárnyat, kapok érte egy csókot magától!

Katica: Talán. Hisz az unokabátyám! De az a kérdés, hogy hová?

Bors: A szájára!

Katica (kacéran és ijedten is): A szájamra?

Bors: Oda! A fülét is szeretném, meg a szemét is. De mégis a szája tetszik nekem a legjobban, az a kis, piros kőszméte, hogy

Mein-kávė fogalom!

olyan hegyesen áll!... (Egy pillanati egymás szemébe néznek. Bors az asztalnál ül, Katica könyököl előtte, nagyon közel vannak egymáshoz.) Most megfoghatnám a nyakát, idehúzhatnám a fejét, én vagyok az erősebb! De nekem magától nem kell rablott csók! — Azt akarom, hogy maga nyujtsa a csórit! — Ha idenyujtaná, egy ilyen önkéntes csókért odaadnám mindenemet! — Ha elcsettenne egyszer ez a csók, nem bánánám, ha az igás istállóban ébrednék föl utána, a szalma közt. Ha idenyujtanál!... (Mert a lány feje most egy hajsálynnyira közeledik hozzá, finoman, gyöngéden megfogja az arcát és szájonesókolja.)

Katica (kibontakozik a csókból): Mit csináltam?! Én ebbe belehalok!

Bors: Dehogyan hal bele! Az ilyesmibe nem szokás belehalni! Inkább ebből születünk!

Katica (gyerekes jelkifurdalással): Rettenetes, milyen szörnyeteg vagyok!

Bors: Dehogyan szörnyeteg maga, édes cicám! (Föltáll.)

Katica: Ne merjen utánam jönni! (Elrohan — balra.)

Ilona (ugyanúgy öltözve, mint a húga, a völgyénye előtt bejön a színré. — Bors-hoz): Mit csinált maga Katica? Megbántotta? — Ugy rohant be innen, majd feldőntött!

Bors: Nem csináltam én vele semmit. (Vállatvon.) Unatkozott itten, hát elment.

Elek (csinos, de fölöttébb antipatikus vidéki gavallér. Az ősz és hű férfi típusa. Odanéz Bors tálcájára): Karmonádli, kora délelőtt!

Bors: Karmonádli, kora délelőtt! De én hajnali háromkor keltem. És meglehet, hogy ez az ebédem is. Mert ha kimegyek a külső tanyára, nem jövök haza estig!

Ilona (a völgyényéhez): Igazán, maradjon itt ebédre. Elek! A melegházban már olyan remek sárgadinnyék van! Fölvágtam egyet. Finomabb, mint az ananász.

Elek: Én a görögdiányét szeretem. A sárga nekem abszolúte smafu!

Ilona: Túrósdereje lesz!

Elek: Azt sem szeretem!

Ilona: Főtt tyúk, a szakácskönyv szerint, a la Ujházy!

Elek: Azt meg pláne utálok!

Bors: Mért nem engem kínál, Ilona? Én elmennék magához ebédre, ha nem volna más, csak egy karéj száraz kenyér. Vagy az se. Csak kútvíz. Ulnek maga mellett az asztalnál. Borozgatnánk, vizeskancsóval!

Elek (a lányhoz): Na, látjal! Akad itt vendég helyettem rögtön!

Ilona (Elekhez): Mit kínál maga helyett mást?! — Én magát hívtam!

Bors (sértődötten): Kérem! Már nem is tolakodom! (Odamegy a terített asztalhoz, tovább eszik, látszik rajta, hogy szeretné olyan elegánsan csinálni, ahogy Katica tanította. A szeme szögletéből figyeli a jegyesek közt fejlődő veszekedést.)

Rózi (bejön, jobboldalt, a fiatalok elé áll): A méltósága kérdezteti, hogy hányra terítsünk? — Ittmarad-e az Elek úr ebédre?

Ilona: Persze, hogy itt marad! — Terítsenek neki!

Elek: Ne terítsenek! — Nem maradok itt!

Rózi: Most már nem tudjuk kérem, mihez tartasuk magunkat?!

Elek (elé nyersen): Ahhoz, amit én mondok! Mégis csak én tudom, hogy mit fogok csinálni?! — Nem maradok itt!

Rózi: Kérem szépen! (Elmegy, útközben elhatal Bors asztala mellett, lehet vele valami kokett játék, szépen ránéz, gondolt egyet, megáll előtte, ringatja a csipőjét, negédesen.) Elvihetem innen az üres edényt?!

Bors: Elviheti! (Hátrádól széken, fogpiszkáló van a szájában, nézi, hogy rakogat a lány az asztalán.) Szedje csak, szedje! — Siessen! Ne ringassa nekem a derekát! — Hiába! — Régen elrepült már a madár!

Rózi (miután megvan sértve, hogy visszautasították, fitymádon): Miféle madár?

Bors: Az, amit úgy hívnak, hogy kedvem madara! (Int a kezével Rózinak, hogy menjen már előre.)

Rózi (a lecsusztatott nő dühével): Kedve madara. (Bors ingerült, parancsoló pillantásra megszeppen.) Kérem szépen! (Elsiet a holmival.)

Elek (Ilonához): Mit pityereg?

Ilona (küzd a könnyeivel): Mert megsértett!

Elek: Mivel sértettem meg? Azzal, hogy nem ebédelek itt? Ha egyszer nem lehet, hát nem lehet! (Méltatlankodva.) Én kölcsönköcsit kérek, idefűök ezer dolgom közt! Nem ülhetek itt estig! Másból élek! Van nekem hivatásom is!

Ilona: Azelőtt is volt! Mégsem talált mindig ezer kifogást, hogy elszaladhasson!

Elek: Kifogást? Jó dolog! Mondja mindjárt, hogy hazudozom! Bizonyisten idegessé tesz, Ilona!

Ilona: Tudom, hogy idegessé teszem! Különösen mióta... (Elharapja a szót.)

Elek: Mit — mióta? Mondja csak ki szépen, hogy mióta!

Ilona (kitör belőle): Amióta úgy van, hogy könnyen szegény lány lehet belőlem!

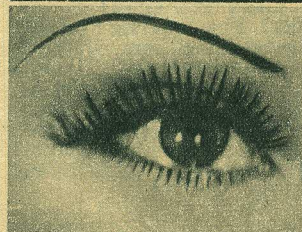
Elek: Ugy? Na köszönöm! Ezt szépen a fejemhez vágta!... (Nézi a lányt.) Pokol lenne a mi életünk, Ilona.

Ilona: Ne legyen pokol! (Lehúzza a karikagyűrűjét — nyujtja.) Tessék! Menjen, adjon éjjelizenét a patikuséknak!

Elek (elveszi a gyűrűt): Maga adta vissza! Nem én kértem! Ha én egyszer valamire szavamat adtam, azt én vissza nem vonom! (Borsra néz.) Tanu is van rá!

Bors (foghegyről): A fene tanuskodik magának!

Elek (visszafordul a lányhoz): Gondolja meg, Ilona, mert megbánhatja! Adok egy

Szembráncok
ellen

a szem körüli bőr
táplálására és
konzerválására

Dr. HÁRNIK-
féle SZEMHÉJOLAJ

3.- P

Kapható: TÖRÖK PATIKA kozmetika osztályán
Budapest, VI., Király-utca 12.

perce gondolkodási időt! Amíg megcsodora a cigarettáimat! (*Dohányt vesz elő, sodorja a cigarettát, nyálazza a papírt.*) Gondolkozott már?

Ilona: Már régen! Adja vissza maga is a gyűrűmet!

Elek (*olyan pimasz, hogy mialatt lehúzza a gyűrűjét és az asztal szélére teszi, a közismert dal ide alkalmazható szövegét dühnyögve, válasszol*): »Sajnálom, hogy így történt, nagy kár mind a kettőnkért!...« (*Újra próbában.*) Felejtsen el, Ilona, bár én sohasem fogom magát elfelejteni! Nagy darab hús szakad ki a szívemből, hogy el muszáj válnunk, mert, sajnos, el muszáj válnunk! Keztesókolom! (*Valóban kezét akarna csókolni, de a lány hátralep előle.*)

Ilona (*hídegen*): Isten áldja!

Bors (*gúnyosan — Elekhez*): Szerencsés utat!

Elek (*már leghátul van, a terrasz lépcsőjén, a gúnyos hangra visszafordul, mintha a csúfolódásra gorombasággal akarna felélni — sértőn*): Tessék!?

Bors (*földáll, fenyegetően*): Szerencsés utat! (*Lép egyet a legény felé.*) Ejnye, még mindig itt van?! Nem hallotta, hogy szerencsés utat kívántam magának?! (*Még egy lépést tesz.*)

Elek (*észreveszi, hogy Borssal nem jó lesz újat húzni, inkább száll a bátorságra*): Alászólgálaj! (*Elsiet hátul.*)

Bors: Piszok!

Ilona (*az asztalra borulva sír, mint a menyasszony, aki most szakított a vőlegényével*).

Bors (*lassan odamegy hozzá, gyöngéden a vállára teszi a kezét*): Ne sirjon, lelkem! Jaj, hogy sír! Hogy rázza a zokogás a lapockáját!

Ilona: Mindjárt abbahagyom! Na vége! (*Dacosan fölemeli a fejét, megtöri a szemét, kifújja az orrát.*) Nagyon látszik rajtam a bögés!

Bors: Kicsit piros az orral! Nem baj! Annál csinosabb! (*Széket húz oda, a lány mellé ül, nagy részvétellel, finoman megfogja a kezét.*) Ne törődjék ezzel a gyalázatos, tyúkimmű kölyökkel! Örüljön neki, hogy elment!

Ilona: Jaj, hogy szégyellem magam!

Bors: Az a jó! Mert ez azt mutatja, hogy csak a hiúságá fáj! (*Melegen, okosan, vigasztalón*): Ha valakit olyanvalaki hagy el, akit igazán szeretett, az elhagyatottnak nem az jut először eszébe, hogy szégyelje magát!

Ilona: Hanem micsoda?

Bors: Sokkal rettenetesebb!

Ilona: Volt már maga szerelmes?

Bors: Hát így-úgy! Futtába! Egy kicsikét! De olyan nagyon még nem voltam! Nem volt hozzá sem módom, sem időm! Pedig de szeretnék! Jaj de szeretnék bele-menni egyszer szűgyig a szerelembe, mint a bivaly a pocsoltyábal! Most már tehetem! Vagyok valaki! Van is valamim! Tudja, én örülök is neki, hogy ez az Elek ilyen kutyául viselkedett!

Ilona: Miért?

Bors: Féltékeny voltam rá!

Ilona: Féltékeny? Miért?

Bors: Mert mindig volt magával valami gondolatom!

Ilona (*megütődve*): Gondolata?

Bors: Jaj de megijedt! Ne féljen! Nagyon kicsike gondolat meg, csak pislog! De azért megvan! Tudja, látom magát menni a ruvón, mint a tundért!... Fű szeretnek lenni a lepte alatt!

Ilona (*meg mindig bánatosan egy kicsit*): Hogy tud beszélni! Hol tanulhatta?

Bors: Mért ne tudnék? Azert, mert paraszt vagyok? Nem is vagyok egészen az! Kereszteses vagyok! Csak az egyik feleim tiszta mangalica, a másik ódalom tenyész-tett úri disznó!

Ilona (*bágyadtan elmosolyodik*): Bors! Bors! Még megnevettet!

Bors: Nem látom! Hisz megint eltörött a mécs! (*Mert a lány némán könnyezni kezd.*) Itt fut le a könny az arcán! Szűz-máriám! Mekkora! Mint egy kövér, nyári esősepp!

Ilona (*erőtlenül a hízog legény vállára hajítja a fejét*): Olyán szerencsétlen vagyok, Bors! Olyan elhagyatott!

Bors (*szeliden magához húzza a lányt*): Úgy! Úgy! Bújék csak ide! Jó helyen van itt nálam, kuckóba! (*Arcával odéig a lány arcához.*) Milyen az arca! Selyem meg bársony! (*Halkan, de szilajul.*) Csappj ide vil-lám! Vágj agyoni! Minek énnekem ezután élni!

Ilona (*halkan, a legény karja közt*): Ha én csereberélni tudnék! Pista bátyám!

Bors: Az, az! A rokona vagyok! Fordítsa erre a fejét, hadd szárítom föl mind a könnyét! (*Megcsókolja a lány szemét.*) Hej de sós! Sohasem kóstoltam még ilyesmit, nem tudtam, hogy ilyen sós! Szomjas leszek utána mindig. (*Polytatnd a csókolózást, de hangok hallatszanak, távolabb húzzák egymástól a székiüket, riadtan rendbesze-dik magukat.*)

Margit (*ugyanúgy öltözve, mint a test-vére, fejjön a terraszra; minden gyanak-vás nélkül*): Jó lenne, ha lejönne az iro-dába. Mit csináltok?

Bors: Semmit! Mit csinálhatnánk? Ülünk.

Margit (*Borshoz*): Azért, mert valami veszekedés van az irodában! Valami lány a kútba ugrott! A napszámok is oko-sodnak. Kéri az intéző, hogy menjen le!

Bors (*Ilonára néz*): Nem érek most rá! Ilona (*melegen*): Első a köteletség! Men-jen csak, Pista!

Margit (*Ilonához, kicsit kötekedve*): »Menjen csak, Pista!« De jóba vagyok!

Ilona: »Pista!« — Umokatestvérem!

Margit (*Borshoz*): Nahát akkor nekem is Pista! Jöjjön Pista, megyek magával, hozok fel virágmagokat! (*Egy kis vászon-zacskót mutat, ami a kezében van.*)

Bors (*Ilonához*): Menjek?

Ilona (*melegen*): Menjen!

Bors: Na megyek! (*Nyújtózik egyet.*) Leralább kiszellőzöm magamat. (*Kalapját hetykén a szemére nyomja, büszkén ki-ballag Margit után, húzgálja a kesztyűt a kezére.*)

FÜGGÖNY

2. kép

(Szín: A gazdaság irodája. Egy meglehetőss nagy, zürzavaros szoba. Üresnek tetszik, holott elég mindenféle holmi van benne. Középen két kopott íróasztal, székek. Oldalt

TOKAJI

A BOROK KIRÁLYA
FUCHS-TOKAJI
A KORONÁJA

LERAKAT: V., NÁDOR-U. 5.
TOKAJI MINTAPINCE
FUCHS LÁSZLÓ

falócák a várakozóknak. Egy hosszú asztal, amilyen a kocsmákban van. A falaknál polcok, téká, könyvek, kartotékok. Egy stéla, zsi, amelyen apró szdokok vannak. A sarokban két nagy zsák, búza vagy rozsmintával. A falon, szemben egy nagy kerek tányéróra alatt lukoricacsogvirland, ez is minta. A sarokban még egy kis apró Wertheim-szekrény is van, a szekrény tetején is apró szdokok. Gazdasági géppdyrak, magkereskedések szines reklámplakátjai a falon. A plakátok közt Kossuth Lajos és Horthy Miklós arcképe. Mindkét oldalt es hátul is járás. A hátsó ajtóba, kis, rostélyos ablak van vágva. Ezen keresztül fizetik ki a munkásokat vasárnaponként, akik kiint, a még nagyobb szobában gyülekezhetnek.

Idő: Ot perccel az első kép után.)

Tűzok (oldalt ül a lócán. Mintha meghízott volna. Mindenre jobban, tisztábban van öltözve, mint régen. Foghgyűről, henccege beszél a sarokban álldogáló hápostársához, akik nyilván küldöttseget képeznek valami nagy bajos dolgonban.) Ha valami bajuk van, mért nem gyönnék énhozzám? En könnyen eligazíthatom a bajukat, mert énnekem Bors István barátom! (Az intézőhöz, aki az íróasztalnál dohánnyt szitál.) Igaz-e, intéző úr, hogy én nagyon jó barátságban vagyok az urasággal?

Intéző (idős, őszbecsavarodott, pipás, fatusi nadrágos ember, egyszerűen): Nem igaz! (Tovább szitál.)

Tűzok (bosszankodva nevet): Hehehe! — Az intéző úr csak tréfál! Mindenki tudja itt, hogy én még tavaly együtt voltam kocsis Bors Istvánnal! Hat eszlemdig hátnak egy istállóban. Mer, még maguk is tudhatják, pedig nem régen szögödtök ide, hogy ez az uraság, nem olyan rendes uraság. Ez olyan volt tavaly, mint maga vagy én!

I. paraszt (idősebb ember, a küldöttseget vezetője): Mégis milyen kemény!

Tűzok: Ahhoz kemény, aki engedi! Ha hozám jönnek előbb, én megfogytam volna a szívét! Azt mondtam volna neki: »Mit akarsz István ezektől a szegény emberektől! Hiszen te is voltál szegény!«

Intéző (bosszúsán): Ne járjon már a szája! Megbolondítja az emberket a kezeleléssel! (Tovább szitál, ingerültebben.)

Tűzok (mint egy demagóg): Hát a szegénység már a száját sem táthatja ki!

Intéző (dühösen szitál): Mi köze van magának, Tűzok, a szegénységhez? Titokban magának van itt a legnagyobb hasa.

Tűzok (elégedetten): Az igaz, hogy nekem nagy támaszom itt az uraság. (Botjával lekopogja a földön.) De éppen azért nem tiltja meg nekem senki, hogy akkor beszéljek, amikor tecekl!...

Intéző (türelmét vesztve hozzávágja a kiürült szitát Tűzokhoz): Hallgass már, büdös!

Bors (Margitot maga előtt engedi, aki néma köszönés után odaáll a polchoz, amelyen a kis szdokok vannak. Válogat közöttük. Bors helykén lehúzza a kesztyűjét és oda-vágja az asztalra. Itt százszor biztosabban és büszkébben mozog, mint a kastélyban. A belépésére a parasztok kihúzzák magukat, az intéző feláll, csak Tűzok marad ülve a helyén): Aggyn Isten! (Kórus, mormolva: »aggyn Isten!«)

Intéző: Nagyságos uram, itt ~~az~~ három ember!... (A parasztokra mutat.)

Bors (az első, öreg paraszthoz): Kikből valók maguk!

I. Paraszt (aldzatosan): A láposiakból.

Bors: Hol vannak a társaik?

I. Paraszt: A repában

Bors: Hát maguk mért nincsenek ott?

I. Paraszt: Kérni szeretnénk.

Bors: Mit?

I. Paraszt (aldzatosan): Nem dőzozhatunk olyan kis pénzér!

Bors: Most mondják! Minek írták alá a szerződést?

I. Paraszt (ravaszul és aldzatosan): Alírtuk, de nem dőzozhatunk kéremálással!

Bors (intézőhöz): Mi van ezekkel, Dömötör?

Intéző: Nem emelhetünk bért, nagyságos uram! Nem bírja el a gazdaság! A szomszéd birtokosok mind röhögnek, hogy nálunk a legmagasabb a bér-árszínvonal! A zargondnok úr sem engedi! (Mint egy védbeszédet.) Nagyságos uram, ezek a láposiak csak ilyen jámbornak látszanak. Pedig zsványok ezek! Három éve Kóményen ezek álltak le közvetlen aratás előtt. Hogy ók nem mennek be a búzába! Odavesztett a fél termés!

Bors (a paraszthoz): Hallottátok?!

I. Paraszt (görnyedten): Hallottuk, nagyságos uram!

Bors (II. Paraszthoz, aki fiatalember): Bújj elé te cigányképu! Láttalak, vasvillával döfködted az ökrömet!

II. Paraszt: En nem, nagyságos uram!

Bors: A szememmel láttam! (Az intézőhöz, elkeseredve, indulatosan.) Mi van az én embereimmel, Dömötör! Miért van csak az én földemen lázadózás! Miért szolgálnak ezek nyikkanás nélkül grófnál, püspöknél, részvénytársaságnál? Csak én nem vagyok nekik jó! Nem akarják, hogy boldoguljak! (A paraszthoz.) Bort oszok, malacot ajándékozok! ~~De~~ meg loptam csalók, lustá kodtál! Kínóztatok az állatomat! Menjetekek a pokolba! En nem vagyok a gazdátok többet! (Nagyot fűz, elhallgat.)

I. Paraszt (egy kis gondolkodás után, aldzatosan): Maradunk, nagyságos uram! Köszönjük szépen! Adjon Isten. (Görnyedten elballag, a két társa utnamegy. Zavartan kaparásznak az ajtókilincsen, botladoznak ki a küszöbön.)

Margit (a paraszok után néz, mely részvétellel): Nagyon sajnálom őket!

Bors: Maga sajnálja őket, kisasszony?! En sajnálom!! En tudom, mi az, hajnaltól vakulásig dolgozni, egy pengő huszért, meg hatvan fillérért! Voltam én úgy gyerekkoromban, hogy két fillér fizetésem esett egy napra! Tudom én mi az: vizet reggelizni. Egy fej hagymáról, egy kanál levesről álmodni, végigkoplalni hosszú teleket! Hisz igazuk van ezeknek, kisasszony! De mit csináljak velük? A világ

MINDEN HÁZBA

HAIDEKKER-BUTORT!

ANDRÁSSY-ÚT 21/c.

KÉRJEN INGYEN ÁRJEGYZÉKET

ilyen, én nem tudom újratehermenteni. Mutassa meg valaki, hol lehet felgöngyöltetni a világot?! Melléállok! De én kezdjem? Szétosszam, amim lesz? Vethozzem mezit-lábra?! Álljak vissza a nyomorúságba, ugatni?! Kinek volna haszna belőle?! Senkinek! Menne a világ tovább a maga útján!

Intéző: Ez szóról szóra így van, Margit kisasszony! Az ember szíve fáj, hogy nem lehet segíteni. Nem engedik a körülmé-nyek!

Bors: A másvilágon jobb a berende-zés! Ott van pokol, purgatórium, meg mennyország! Itt a földön nincsen semmi középút! Csak pokol, csak mennyország! Az ember vagy nyúz, vagy nyumatja ma-gát! (Dühöngve a tárcájába nyúl, pénzt vág ki az asztalra.) A ragya verje meg a gyenge természetemet, hogy mindig le-szednek a lábamról! Csináljon valamit ezekkel a láposiakkal, Dömötör! Az én privát kontómra! Ne írja a gazdaság számlá-jára!... utoljára van! A kezem törjön le, ha még egyszer benyúlok a zsebembe!

Intéző: Nono, nagyságos uram!

Bors: Tudom, hogy számárságot csinál-tam, mert hála nincs ezért! De nem ál-lom meg, ha végiggondolom, hogy én öt-ször kávézom egy nap, ezek meg... (Le-gyint. Odanéz, hogy mennyi pénzt adott, megsokaltja.) A ragya verje meg, törne le a kezem! Ennek vége! Ha már muszáj vá-lasztani, inkább komisz ember akarok lenni! Aki nyúz! Tessék, üljön le. (Le-ülnek.)

Tuzok: Dehogy komisz ember a nagysá-gos úr! Áldott jó ember! Én is a tenyeré-hől élek, akár a mokus!

Bors (odanéz Tuzokra): Hát te mit kere-sel itt?

Tuzok (feláll, parancsszóra keservesen zokogni kezd): Vége a teheneknek, nagy-ságos uram! Felfújódott! Fekszik a szál-mán!

Bors: Mit csináljak? Feküdjek mellé?

Tuzok (siránkozva): Másik tehén kéne, nagyságos uram! Mert ebbe már hiba volt, amikor ajándékozták! Megfizetném részletbe, nagyságos uram!

Bors (elmosolyodik): Inkább tegezniél, gazember, mint régen! Magázva jobban tudsz zsarolni!

Tuzok: Nem merem már, nagyságos uram! Túlnőtt felettem!

Bors: Idehozatalak! Ki akartalak ne-velni! Nem hagyta magát! Lomha vagy! Nem igyekezted!

Tuzok: Igyekeztem én! De beteges öreg ember vagyok már, nagyságos uram!

Bors: Elnye, te csirkefogó! Hiszen most házasodtál! Húszéves lányt vettél fele-ségül!

Tuzok (stró hangon): Milyet vegyek, nagyságos uram? Beteges öreg ember va-gyok! Csak fiatalasszony bírhatja ki mel-lettem!

Bors (elneveti magát): Most nem beszél-ek a tehenről. Gyere fel hozzám, holnap hajnalban. Amíg ötözöm, mesélhetsz!

Tuzok (boldogan): Felmegyek, nagyságos

uram! Felviszem a harmonikámat! Emlék-szik még a régi nótájára? (Előhúzza a harmonikát, nyekegi rajta, amit az első képbén.)

Bors (mosolyogva): Eridj már az ör-dögbe!

Tuzok: Adjon Isten! (A harmonikáján nyafogva, kimegy hátul.)

Intéző (Tuzokra érti): Ez kártékony em-ber, kérem. Mindenfelét mesél a nagysá-gos úrról, hogy ilyen barátok, meg olyan barátok!

Bors (jólétkően): Igazat mond! Nem baj! (Büszkén.) Tudja, Dömötör, rajta mérem, hogy mi lett belőlem!

Margit: Mondja, Dömötör bácsi, mi van azzal a lánnyal, aki a kútba ugrott?!

Intéző (Margitra néz): Nem a kisasszony füllébe való!

Bors: Forduljon el, Margitka! (Karon-fogja az intézőt, előrevezeti.) Na, mi az, Dömötör?

Intéző (azon a hangon, ahogy intím dol-got szokás elmondani): Kérem, egy tanyaí lány a kútba vetette magát, mert az egyik praxi becsalta magához estére. (Súg.) Meg-lesték a lányt, csúfolták. Erre szégyenében a kútba ugrott. Fel van vele az egész külső tanya. Az emberek suttoznak, fe-nyegedőznek. Maguk sem tudják, mit akarnak?! Tetszik tudni, hogy szokott lenni, amikor megvész a népt!

Bors: Meghalt a lány?

Intéző: Csak összetörte a karját. Ki-húztuk!

Bors: Hogy híják azt a gyakornokot, aki behitta?

Intéző: Kelepei Lajos.

Bors: Kelepei? Milyen ember az? Jó munkaerő?

Intéző: Nélkülözhetetlen. A legjobb szá-molónk. Gépelni is tud. Németül is leve-lezik.

Bors: Hol vannak?

Intéző: A lány itt kint a tornác-on. Nem mer hazamenni. Fél a szüleitől, akik nagyon haragúsznak, hogy a karja miatt nem tud napszámba járni!

Bors: Es az a Kelepei?

Intéző: A szeszgyárban.

Bors: Hívja be őket!

Intéző: Igenis! (Telefon ts van a szobá-ban, a falon. Odamegy, kurbliz egyet.) Szeszgyár! (Szünet.) Ott van Kelepei! (Szünet.) Küldjék ide, várja a nagyságos úr! (A hátsó ajtóhoz megy, kitarja, kikia-bál, mint a katonáknál az őrmester.) Szabó Valéria!

Bors (Margithoz): De most csakugyan menjen el, kisasszony! Itt most csunya törvényszék készül!

Margit: Ne küldjön el! En régen tudom már, hogy milyen az élet! És szeretek ott lenni, ahol maga van! Szeretem látni, ahogy tesz-vesz, beszél! Észevehette!

Bors: Nem bánom! Maradjon, ha nera fél. Én is jobban viselkedem, ha magamon érzem a szép szemét!

Intéző (miután eddig várt a nyitott aj-tóban, harsányabban): Szabó Valéria! (Egy kis parasztlány jelenik meg a küszö-bön.) Gyere már, ha hívnak! (Karonfogja a lányt és behúzza a szobába.)

Vali (valósággal be kell ráncigálni a szívre, úgy fél és szégyelli magát. Mezt-lábas, kis parasztlány, valósággal gyerek. Világoskék és rózsaszín, tarka rongyok vannak rajta. Amilyen tarka, olyan nyo-morúságosan szánivaló. A balkarja föl

**Télen, nyáron, ősszel,
tavasszal
Földes Margit-crème!**

van kötve piszkos kendővel, pólyával, mint a sebesültké. A jobbkarját allandóan az arca előtt tartja. A nézőtérrel nem is szabad látni soha az arcát. Min- dig háttal áll, vagy oldalt. Ha egy-egy pillanatra megfordítják, kétségbeesve dugja el az arcát. Leginkább a háta látszik, csepűsín haja a fejével és szoros kis copf- fal, amelybe vékony, piszkos kis pántlika van fűzve. Néma szereplő. De fontos szereplő. Ha valamit mond, azt Bors fülébe súgja, aki faggatja és ha kérdez tőle valamit, odatartja a szája elé a fülét. Sírása, szava sem hallik, a beszédét Bors közvetíti fennhangon. Csak a reszketése látszik, szörnyű félelme. Oldalt jön be a színpa- ra, gyámoltalanul. Mindent el kell követni, hogy szívtépő látvány legyen.)

Bors (magához húzza a gyereket): Hogy hívnak? (A gyerek hallgat.)

Intéző (Szabó Valéria):

Bors (Intézőhöz): Magától már hallot- tam. Ő mondja meg! (A lány arcához tartja a fülét.) No!

Vall (súg valamit):

Bors (Valériának hívnak? (Rádöbbenve a multra.) Az én anyámat is Valériának hívták! (Előre.) En is ilyesimből szület- hettem valaha! (Magához öleli a gyereket, megsókolja a haját.) Nagyon fáj a karod, Vall!

Vall (súg valamit):

Bors (Csak ha mozdadt?) Hát ne moz- gasd! (Nézi a gyereket.) Az én anyám is ilyen kis moly lehetett! (Tapogatja.) Nincs ezen semmi, csak csont! (Hirtelen fel- bőszi.) A szentségit! Hisz ez még egé- szen gyerek! A mindenségedet! Hogy to- hettél olyat gyerek létedre, hogy bemen- jél egy férfihoz?!

Intéző (Ráijesztettek!)

Bors (a füle a gyerek arca előtt): Úgy volt?

Vall (súg valamit):

Bors (Ő is azt mondja, hogy megijesz- tették! (A gyerekekhez hajlik.) Ide gyere. Mivel ijesztgettek?

Vall (súg):

Bors (főlemeli a fejét): Azzal fenyeget- ték, hogy családostul kidobják! (A fogát csikorgatva.) Az apjuk teremtséit! Hát ez még van?! Azt hittem, hogy az ilyesmi nincsen már Magyarországon. Azzal fenyegették, hogy családostul kidobják.

Intéző (szomorúan): Az ilyen kis buták még félnek! Az ártatlanabbak!

Kelepei (magastermetű fiatalember. Csugnya fajta. Stréber, erőszakos. Amikor meglátja Borsot, összeüti a bokáját előtte): Alázatos tiszteletemmel!

Bors (hidegen): Kelepei? Jónapot. (Úl, a gyerek a térde közt.) Azt mondják, Ke- lepei, hogy maga hasznos ember! Fontos sróf ebben a verklubban!

Kelepei (boldogan): Az ember iparkodik, nagyságos uram!

Bors: Ezt szeretem. De azt nem szere- tem, hogy lányokat csalogat be magához. (Feldől, Kelepei elé lép.) Miért tesz ilyes- mit?

Kelepei (nem veszi még észre a vesze- delmet, diszkrét mosollyal. suttogva, hogy Margit nem hallja): Mit csináljak, ké- rem? Legényember vagyok. Az ember nin- csen fából!

Bors (éleg nyugodtan, de már szemre- hányóan): És éppen egy ilyen gyereken akadt meg a szemem?

Kelepei (diádallal): Nem gyerek ez, ké- rem! Csak ilyen nyeszlett maradt! Tizen- hatéves! Megkérdeztem előbb!

Bors: Udvarolt maga ennek?

Kelepei (főlenyesen): Nem én! (Buzgón.) Nem érek én rá udvarolni, csupa túlóra vagyok!

Bors: Hát ha nem udvarolt, akkor mi- vel esalta be?

Kelepei (könnyedén): Szóltam a gépész- nek, hogy mondja meg neki!

Bors (Intézőhöz): Az a gépész még máma repüljön innen!

Intéző: Igenis!

Kelepei (most már megszeppen): Kérem, az ilyesmi százszor előfordul minden ta- nyán. Csak ez a hülye beleugrott a kútbal! Sajnálom, hogy megütötte magát! Haj- landó vagyok két pengő fájdalomdíjat adni neki!

Bors: Előre is ígért neki valamit? Ken- dőt? Pénzt? No!

Kelepei (önérzetesen): Nem én, semmit sem, kérem!

Bors: Hát akkor, mit gondol? Miért ment be magához? Azért, mert szereti? (Végignézi.) Hisz maga csampás, rücskös, meg kancsi! Nincs olyan lány, aki magát ingyen szeressel! Aszondom, fizesse meg legalább, ha ezentúl ölekezni akar! (El- fordul.)

Kelepei: Kérem, alázatos tisztelettel, ne tessék így beszélni velem! Az egész csa- ládom mind csupa úriember! Alázatos tisz- telettel, én Kelepei Lajos vagyok.

Bors (főlemeli a hangját): Én meg Bors István vagyok. Nincsen családom. De így beszélnek minden csibésszel. (Hosszú csönd után odamegy a gyerekekhez, a szájához hajlik.) Gyere ide, Vall! Kaptál tőle vala- mit?

Vall (súg):

Bors: Egy szappant adott neki! (Vissza- hajlik a lányhoz.) Újat? Szagosat?

Vall (súg):

Bors (ingerülten): Hol van? Egy elmos- dott, kis szappant adott neki! Eztet! (Föl- mutat egy apró, piros szappancsonkot, amit elvett a gyerektől.) Még most is a kezibe szorongatta! (Eldobja a szappant.) Vegye fel tüstént!

Kelepei (teljesíti a parancsot, de közben kitör): Kéremalásson, mit adtam volna? Hisz nem csináltam én vele semmit. Nem hagyta! Tessék nézni, hogy összekarmolt! (Mutatja az arcán a karmolásokat.)

Bors (összesókolja a gyereket): Össe- karmoltad?! (Boldogan.) Eszem a szepőlő- det! Ezt kidoboljuk minden majorbán!

Margit (eddig úgy tett, mintha irtózna a megbecstelenített kislánytól. Most meg- könnyebbülve odamegy hozzá. Magához- öleli, simogatja a haját):

Kelepei: Mit csináljak, kérem? Adok neki inkább öt pengőt. Beszélék az apjá- val. Feleségül csak nem vehetem! (Megint az arcát mutatja.) Úgy összekapart, kérem, nem tudok beretválkozni.

Bors (csöndesen): Nézz csak, Kelepei! En nem vitakozok magával! Főlelem igaza is lehet, nem bánoim! De aszondom

Ha arcbőre szeplőre hajlamos, tavaszi arcpolást SZAKAL RÓZSI KÖZMETIKÁJÁBAN már most kezdje a
Intelligens úrileány telve koz-
metikai kiképzésben részesül
Kígyó-utca 2. T. 183-261

magának, Kelepei, hogy mire féltizenegy lesz, kimenjen innét, köszönés nélkül, mert... (kiengedi a dühét) beléfojtom a páráját! (A kerek falórára mutat, amelyen egy perc hiányzik a féltizenegyből.)

Kelepel (makog valamit): Az én jogviszonyom a gazdasággal... e pillanatban nem önön múlik. (Kimenne, de szegyéli magát, mégis csak férfi.)

Bors (jéghideg nyugalommal az íróasztalhoz lép, belecsip a dohányba, amelyet az intéző kiszitált, megszagolja): Ez finom dohány! Lehetne ebből cigarettát is tölteni, ha szálásra vágnák.

Intéző: Vágtok is nagyságos úrnak!

Bors (az órára néz): No, a hatoson a nagymutatót! (Komolyan, lovagiasan, mint egy párbajra készülő gavallér.) Vegye elő a késit, Kelepel Lajos! (Csöndesen előveszi a szalonnaevő bicskáját, kinyitja a rendkívül hosszú, fényesen csillogó törzszerű pengét.)

Kelepel (rémülten curukkol): Ennek nem nincs késem, kérem! Nem vagyok bicskás! Ceruzahegyzővel dolgozom, töltőtollal! (Izgalmában előveszi a tárgyakat, mutatja, hogy fegyvertelen.)

Bors: Akkor nekem se kell! (Elhajítja a bicskáját.) Elég a markom! (Mint egy tigris, Kelepeire akarja vetni magát. Az intéző és Margit elkapja. De az ugrás olyan heves, erős, hogy magával sodorja, szinte a földre teríti mind a kettőt.)

Kelepel (hanyagthomlok kimenckül a színről).

Bors (rendbeszedi magát, nyugodtan): Menjen utána, Dömötör, mondja meg neki, hogy a faluból is pusztuljon. Mert ahol meglátom, megöblöm! Becsületúristenemrel Nem a szerződést bontom föl Nem is tehetem! Még nem vagyok itt végleges úr! Azt mondja meg neki, Dömötör, hogy ezt nem a gazdája üzeni, csak Bors István. (Kevélyen.) A Bors Valéria fia!

Intéző: Igenis, kérem. (Ijedten kiset hátul.)

Bors (leül az íróasztalhoz, a tenyerébe hajtja a homlokát).

Vall (leguggol és fölveszi a földről eldobott bicskáját, nagy áhitattal, mint a rabzsolga a védelmezője fegyverét. Csöndesen odateszi a kést Bors elé az asztalra).

Bors (gyöngéden): Köszönöm, kis boga-

ram! (Becsattenti és elteszi a kést.) Most örülsz, úgy-e? Micsináljunk veled?

Margit (lelkesen): Gyermekekemmé fogadom!

Bors: Kicsit nagyocska lenne magának! (Valihoz.) Odavegyünk a konyhára? (Tapogatja.) Felhizlaljuk? Meg tudnál tanulni főzni?!

Vall (zokog, de ez inkább csak a háta és a váll mozgásán látszik).

Bors (melegen): Úgy nézel rám, mintha belémszerelmesedtél volna!

Margit: Azt nem csodálnám!

Bors: Miért?

Margit: Mert maga olyan volt most, Pista! Olyan! Nem is tudom kimondani, mit érzek?!

Bors: Tetszettem magának? Nem baj, hogy félig tisztá mangalica vagyok? (Önmagára, bosszúsán.) Ejj! Ezt már mondtam ma valakinek!

Margit: Mit mondtál?

Bors: Semmit! Vagyis azt, hogy amíg itt dühösködtem, néha belémnyilallott, hogy maga a hátam mögött van! Nézem! Hát most nagyon örülök, hogy tetszettem! Ideadhatná egy kicsit ajándékba a kezét! Hadd fogjam!

Margit (odanyújtja a kezét): Tessék!

Bors: Tudja, mit szeretnék én?

Margit: Mit?

Bors: Ha én egyszer kiállhatnék maga miatt! Nem egy ilyen Kelepei ellen! Ezer ellen! Ha a földre csavarhatnék maga előtt egy bikát! (Közvetlenül a lány mellett áll, aki az asztalnak támaszkodik.) Be jó így lenni! Belenézni a szép zöld szemébe! (Valira érti.) Hej! Ha nem volna itt ez a gyerek, olyat tennék!

Vall (már korábban észrevette, hogy zavar és csöndesen hűzódott a kijárat felé. Bors utolsó mondatára, karját változtatlanul az arca elé emelve, nesztelenül kisompolyog a színről).

Margit (aki látta a gyerek kivonulását): Mit tenne?! (Röstelkedve.) Mert elment már...

Bors (az ajtó felé néz): Csakugyan! (Hangosan, hálásan.) Micsoda esze van ennek! (Átöleli, magához vonja és megsókolja Margitot.)

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

(Szín: Ismét a kastély terraszsa. De míg a második felvonásban a kút a háttérben és az oszlopokra futó vadszőlő üdezőld volt, most minden rozsdabarna, sárga és piros. Még a világítás is pirosas kissé a meleg ősi koradélutánon. Szeretném, ha a d'szelt igen pregnánsan mutatná meg, mennyire megváltozik egy falusi kép az évszázakkal. Néhány hónap múlt el a második felvonás óta. Néhány pillanattig vidám néger jazz-zene hallatszik a csukott

függönyön keresztül. Merőben ellentéte a darab hangulatának. Amikor a függöny kinyílik, a helyzet a következő: Bors szemben ül Tulogdýnéval, feltartja a két kezét, amelyről az asszony pamutot gombolyít. A három lány a sarokban hallgatja a gramofont. Némán, csak mozdulatokkal veszekednek, hogy melyik lemezt tegyék föl a következőnek. A függönykinyílás után is tart a zene, amíg a néger-amerikai szám lejár.)

Tulogdýné: Köszönöm, Pista.

Bors: Kérem szépen, Zsófi néném.

Katica (miután a régít levették, új lemezt mutat föl): Ezt a Yolsont tegyük föl!

Margit: Az már a könyökömön jön ki! Ilona: Olyan mindegy! Mindegyiket ezerszer hallottuk!

Katica: Mindegy, csak angol legyen!

Tulogdýné (legombolyította a pamutot, fölszabadítja Borsot a szolgálat alól): Köszönöm, Pista!

Bors: Kérem, szépen, Zsófi néném! A

»CAFFANOVA« lenal kávé-főzőkészülék meghódította a kávé igaz barátait!

»CAFFANOVA«: Főzőüvege valódi lenal tűz-

álló üveg. Teljesen zárt livegedény. Automatikus működés. Eredményei a legzamatosabb kávé. Minden vas-, üveg és háztartási cikk-kereskedésben kapható

kedvemért tegyük föl ezt! Mert azokat, amiket az elöb hűztak, még mindig nem szokta meg a fülem.

Margit: Jó! Legyen a maga akarata szeint! (Fölvesz egy lemezt, csavar egyet a gépen, fölhangzik Petőfi szép, megzenésített költeménye: »A leszek, ha fának vagy virága.«)

Bors (most is csizmát visel, de már korrelt, sőt tőrhetően elegáns lovaglóruhában. Olyan, mint egy angol kurtanemes. Jobban van fészülve, szép nyakkendője van. De egy-egy nehéz beszédforulat, egy mozdulat elárulja az eredetét. Nekitámaszkodik a kis asztalnak, amelyen a gramofon áll és vele enekli a dall, a lányok néha tercelnek neki. Ez a produkció nem azért van, hogy zene is legyen a arabban, vagy a magyarkodás miatt. Bors fölbontja az egyszemélyben szóló szerelmi dallt és ravaszul mind a három lánynek udvarol Petőfi szavaival, egyszerre, nyíltan, egymás előtt.)

Katica (elárlítja a gramofont, kissé gyanakodva): Kinek mondta azt, hogy harmat lesz?

Bors: A levegőnek!

Katica: Nem igaz! Ilára nézett!

Ilona (Katicához): Te meg a napsugár voltál! Margit miatt pedig el akart a végén kárhozni!

Margit (Ilonához): Miért akart énmiatam elkárhozni?

Katica (Margit): Mert neked mondta! Egyenesen beleénekelte az arcodba!

Margit: Nem vettem észre!

Katica: Nem vetted észre? Nekem meséled!

Ilona (Katicához): Rendben van. Azt mondta, hogy ha virág leszek, ő harmat lesz! Van valami kifogásod ellene?

Katica: Nekem? Mi kifogásom volna? Legyél te virág és legyen ő harmat! Bocsanatot kérek, hogy élek! (Ez nem komoly összetűzés, a testvérek inkább ugatják egymást, de azért kell a dologban egy kis belső ingerültségnek lenni.)

Tulogdnyé (kézimunkázik a sarokban, felnéz a köbtűről): Ne veszekedjetek! Bűn veszekedni az ilyen szép időben!

Margit: En még ilyen meleg őszt nem láttam! Kiskabátban ülünk Mindszentek után a terrazon!

Bors: Mindszentekről jut eszembe, hogy a kottlói harangozó megtalálta az anyám sírját! Ha Isten élet, jövő november egyre idehozom szegényt a kriptába. Pihenjen ezután apám mellett. Béküljenek meg egymással... (Körülnéz.) Sértek vele valakit?

Tulogdnyé (méltatlankodva): István! Hogy kérdezhet ilyet?!

Margit (hátral áll, leköszön valakinek a terraszról, aki egyedülre nem látható): Jónapot, János bácsi! (Tuzok hangja kint: Kezit csókolom, adjon Isten!)

Tulogdnyé (Margit): Ki az?

Margit: Tuzok!

Tulogdnyé: Híjjad ide!

Margit (leküdt): Jöjjön be, János bácsi!

Bors (Tulogdnyéhez): Miért hívja ide? Mindig körülöttem ólálkodik, iesen, hogy kapjon valamit!

Tulogdnyé: Felakasztotta a szőlőt. Adok neki egy pengőt!

Tuzok (megjelenik, borzasztó alázatosan hajlong, emeleti a kalapját, elnyújtott, éneklő hangsúllyal köszön körös-körül): Jónapot kívánok. Adjon Isten, kezit csókolom.

Tulogdnyé (közben kivett egy pengőt a buggytárisából; Tuzokhoz): Fogja! A szőlőért!

Tuzok (túlzott húzával): Az Isten áldja meg, köszönöm szépen! (Elteszi a pénzt.)

Bors (Tulogdnyéhez): Ahányszor ezt az embert meglatom, megharagszom!

Tuzok (síránkozva): Miert, nagyságos uram?...

Bors (nem törődik Tuzokkal, Tulogdnyéhez): Ezzel az emberrel én hosszú esztendőig jóformán egy bagón éltem. Aztán aki itt látja hajlongani, meg kóduzkodni, azt hiheti, hogy én mióta felkaptam az uborkafára, elhagyogatom a barátaimat. Pedig ezt nem én hagytam el. Ő hagyott el engem azzal, hogy nem akar felkelni a pocsolyából! (Mégesen Tuzokhoz.) Nem lett volna jobb megemberelni magadat? Akkor most nem állnál itt kóduznak. Leültetnének!...

Tuzok (irtózva utasítja vissza ezt a gondolatot): Isten meentsen, hogy én itt leüljek! Kár volna a székekért! (Kacsintva.) Mit gondol, nagyságos uram, kettőnk közül melyik a boldogabb? Maga a nagy szerencsésjével, vagy én, aki csak a szerencsése morzsáit szedegetem! Al Jól megvagyok én így, ahogy vagyok! Mint a kacsa a tocsogóban!

Vall (bejön, nem köszön, nem szól, az ablakhoz megy és letesz rá egy kosár szőlőt. Csinos, tiszta, nem lehetne ráismerni a második felvonás elkinzött kis csibéjére, ha el nem drulná egy-egy régi gesztusa, ahogy az arca elé kapja a karját. Most már a kedves, kis szeplős arca is látszik. Leteszi a szőlőt, megfordul, kijelöl indul. A belépésétől kezdve idűig csönd van.)

Tulogdnyé (Valihoz — a szőlőre): Ki küldte?

Vall (némi zavarral, tehát annál hangozabban): A szakácsnő!

Bors (Valihoz): Hogy hívod a szakácsnőt?

Vall (nem érti a kérdést, tanácstalanul áll, a vállát felvonva).

Bors (jóságon): Azt kérde, ha megszólítod a szakácsnőt, mit mondasz neki?

Vall (boldogan, hangosan): Anna néném!

Bors: Jól van! (Tulogdnyéhez.) Ebből látom, hogy jól bánnak vele odalent!

Margit: Persze, hogy jól bánnak! — Hiszen mindenki imádjja!

Bors (Valihoz — ingerkedve): Hallod, te taknyos? Imádnak!

Vall (kispérrel belőle a nevetés, mintha megcsiklandozták volna. Karját az arca elé kapja. Szégyenkezve, de boldogan kirohan a háttal.)

Bors (melegen): Már nevetni is tud! Meg-

A „CHINOIN“ állatgyógyszerek megbízható hatásúak!

Kebal II.	az orsóférgesség biztos gyógyszer	} Kutyák részére
Taakil	a galandférgeket elhajtja	
Pekk és Hizan	angolkór ellen	} minden állat részére
Karodor	sebhintőpor a sebek gyors gyógyulását elősegíti	
Cadogel	bőrgyulladás gyógyszer	
Koptin	rühösség ellen	
Kirbek	a bolhákat és tetveket megöli	

Kérdezze meg állatorvosát! — Kaphatók az összes gyógyszerárakban! — Bővebb felvilágosításokkal szolgál

„CHINOIN“

gyógyszer és vegyszert termékek gyára r. t. Ujpest

gyogyult! (A lányokhoz.) Maguk gyógyították meg, édeseim!

Tulogdyné: Hogy kigömbölyödött pár hónap alatt ez a gyerek!

Bors: Az a Kelepei meg, akit miatta dobtam ki, elpusztult. Íszik az, vagy nincs állása. Láttam a városban erongyosodva. (Nevet.) Még most is fél tőlem. Atment az utca másik oldalára, amikor meglátott!

Tuzok (meheknéjje van, türelmetlen): Látom kérema. Ássan, hogy felesleges vagyok. Nem mennék. Nincsen valami parancsuk?

Bors (Tulogdynéhez): Un már bennünket a gazember! Rohanna a pengőjével a kocsmába!

Tuzok (szemrehányóan): Mindig vádol, nagyságos uram! Nem tudok megállni a színe előtt!

Bors (Tuzokhoz): Ó, te bárány! Te! Járt a feleséged a papnál! Elpanaszolta, hogy mindennap kétszer család meg!

Tuzok (letagadva az egészét): Én, nagyságos uram?! Beteges öregember létekre?!
Bors (megfenyegeti): Ismerlek, lator!

Tuzok (megtörve, siránkozóan): Mikor csináljam, nagyságos uram? A sár szélén állok, de még p.slog bennem valami! El akarom égetni az olajamat, nagyságos uram, mielőtt elhantolnának!

Bors: Menj, mert Kelepei sorsára jutsz.
Tulogdyné: Menjén már, Tuzok.

Tuzok (alázatosan, de türelmetlenül): Kezűket csókolom! Adjon Isten!

Bors: Mars ki!
Tuzok (elvonul a színdísz elé).

Margit: Ha erre a kis Valira nézek, mindig eszembe jut, amikor elővette a kését! Sohasem fogom elfelejteni azt a délelőttöt az irodán!

Bors (ravaszul): Én sem. Még most is a számban az ize!

Ilona (kíváncsian): Minek az ize?
Bors (Margit felé kacsint, de Ilonához): Annak a délelőttnek az ize!

Margit (Borshoz): Attól fogva becsülöm magát igazán! Ott ismertem meg, milyen jó ember!

Bors: Ördögöt vagyok én jó ember! Az a Bors, aki igáskocsis volt, az jó ember volt. De hol van már az a Bors?! Megváltozott annak még a mája is! Hozzámragasztották a vagyon! Azóta nem a magam emhéra vagyok. Az kormámyoz, amin van.

Ilona: Ne szégyelje a jóságát! Hiszen maga kiteszi a lelkét a családéért. Télen szalonnapótlékot adott, meg lisztet. Cipőt osztott a gyermekeknek.

Katica: Még mogyorót is osztogatott, zsák-számra.

Ilona: Ne szégyelje a jóságát!
Bors: Még ennyit se tegyek! Hisz akkor igazán pokoraváló hóhér lennék!

Margit: Más nemigen csinálná a helyében!

Bors: Azt szokás mondani, hogy egy rothadt almától megromlik az egész kosár. Hát én azt akarom, hogy az én birtokomon, ha egyszer igazán az enyém lesz, olyan egészséges alma legyen, amitől meggyógyul az egész penészes kosár. Kapja el innen a megye az emberségesebb napszámokat, a megyétől az ország, az országtól a teljes, kerek világ...

Ilona (telkesedve): No látja!

Bors: Igen ám, de ez semmi! Többet kéne csinálni valahogyan, csak tudnám, hogyan!... Mindig motoz bennem, hogy elárultam a népem! Mintha kompon ülnék, megy tőlem az egész társaság! Már a leglátszanak, olyan kicsik! Fene hitte volna, hogy ekkora víz válassza el a gazdagot a szegénytől! Aztán ez fáj! Mert nagyon fáj ám, amikor az ember elválik valamitől! — Még a szegénységtől is fáj elválni — rájöttem!

Tulogdyné: István! Ne kínozza magát ezekkel!

Bors: Hiszen alig kínozem már, Zsófi nénem! Másan se jár az eszem, mint hogy boldog legyek valahogy! — Csak a szegyenemet szeretném kibeszélni magamból... (Kívülről zaj, kavics esikorog kocsikerék alatt. Egy hang: »Megjött a méltóságos úr!«)

Ilona, Margit, Katica (egyszerre): Itt a papa! (Berohannak hátul a terraszról.)

Tulogdyné (föláll, izgatott örömmel): Végre hazajött, Kálmán! Négy hét után!

Bors: Igaz! Huszonnyolc napig volt odal Addig én itthon voltam! »Pista« voltam magunknak! (Keserűen): Most mehetek vissza Bors úrnak!

Tulogdyné (zavarban): Meg kell értenie ezt, Pista!

Bors: Megértem! (Egy kis sóhajjal.) Legalább súgja néha a fülembe, Zsófi nénem, hogy »Pista!« (Búsan füttyűrésze kísétál jobbra.)

Tulogdy (hátral jön, a három lánya karján, hosszú kabátban, a fején útisapka. Atöleli és megcsókolja a feleségét. Aztán kibontakozik az ölelésből.) A lányokhoz): Eriggyetek, gyerekek! Rakjátok ki a cók-mókomat!

Ilona, Margit, Katica (egyszerre): Igen, papa! (Kiszaladnak balra.)

Tulogdyné: Hoztál valamit, Kálmán?

Tulogdy (fáradtan): Ujságokat! (Kiteszi a kabátzsebéből az ujságokat. Leül. Most veszi le csak a sapkáját. Az előző felvonásban még vasszűrke volt, most galamb-össz.)

Tulogdyné (összeecsapja a kezét, rémületen): Teremtő Isten! Egészen megöszültél, Kálmán!

Tulogdy (az ujsaival végigboronálja ezüst haját, mintegy válaszul): Végünk van, Zsófi! Elvesztettük a pert.

Tulogdyné: Tudom! A táblán! Azt mondtad, hogy most megyünk a kúria elé!

Tulogdy: Nincs kúria! Elmúlt a terminus! Nem tudtam összeszedni a pénzt, ami kellett volna.

Tulogdyné: Mit mond az ügyvéd?

Tulogdy: Az ügyvéd lemondott. Nem bízik!... A mániám lett ez a pör! Ragaszkodtam hozzá, mint az örült a rögeszméjéhez!... Most végel!... (Körülnéz.) Ennek itt vége!

Tulogdyné: Teremtő Isten! Kávétzál, Kálmán!

Tulogdy: Ilyenkor jut az ember eszébe, amit az ujságban olvas, hogy mi az a családirtás? Vegyem a fegyveremet, végezzek veletek, magammal is egyszerre!

Tulogdyné: Teremtő Isten! Kávézszál meg előbb!

Tulogdy: Hová tegyelek benneteket! Fülüg eladósodtam! Nincs egy párnánk, ahová lehajtsátok a fejeteiket!

Tulogdyné: Teremtő Isten! Nem akarnál inkább egy forró, rumos teát?

Tulogdy: Most már ez a Bors itt korlátlan tulajdonos. Nézzed meg, milyen pinasz lesz, ha megtudja!

Tulogdyné: Hátha nem lesz az!

Tulogdy (makaesúl): De az lesz! Paraszt! Hanem én megelelőzőm! Adok én neki okot, hogy pinasz legyen! (Göröcsösen szorongatja a botját.) Amint elem kerül, végigvágok a képin a pálcámmal.

Tulogdyné: J Jesszusom! Meg ne próbáld, Kálmán!

Tulogdy: Megteszem én! Odavágok neki jobbról is, balról is! Legyen ott a pofáján a bélyegem! Aztán kimegyek a házából!

Tulogdyné (felindulva): Még ne tedd, Kálmán! Meg ne üsd első dühödben a mi egyetlen jötevőnket!

Tulogdy: A jötevőtöket? (Nagyon elkeveredve.) Hát már a családomat is elcsalta tőlem?!

Tulogdyné (kiömlik belőle minden): Az hát! A jötevőnk! A mienk is, a tied is! Mit gondolsz, miből éltünk közel két esztendőig?

Tulogdy (némi lelki furdalással): Hiszen tán adtam én is csak néha valamit!

Tulogdyné: Adtál hát! Egyszer öt pengőt, egyszer kilencet, egyszer tizenhatot! Két év alatt! Azt hiszed, elég volt?!

Tulogdy: Nem törődhettem minden kicsiséggel!

Tulogdyné: Kicsiséggel?! A ruha a lányokon, a cipő rajtan, kicsiség? Csak mazsolába megettük, amit te adtál! A kockás ruhádat, amit tavaly csináltattunk, azt is az ő számlájára írta a kanizsali szabó! Hiszen az ő cigarettáját szíttad, amit ő tölttetett. Miért nem kérdezted, hogy honnan vettük a hülnit?!

Tulogdy (hirtelen összecsuclik, mint akit meglegyintett a szél):

Tulogdyné (rémülten hozzáugrik, föl-emeli az állát, legyezi, éleszi): Az Isten szerelmére, Kálmán! Bajod ne legyen! Inkább én haljak meg előbb!

Tulogdy (magához tér): Rendben vagyok már! Valami meleg ment az arcomba!

Tulogdyné: Üres a gyomrod! Mondtam, hogy kávézz! Legalább vegyed ezt a szem friss szőlőt a szájadba! (Leccsip egy szemet a szőlőből és az ura szájába erölteti.)

Tulogdy (rekedten): Rám omlott az egész világ!

Tulogdyné: Ilyenkor kell ügyesnek lenni! Ne mondd Pistának, hogy miért nem viszed a kúria elé a pörtl! Mondd azt, hogy elég volt neked. Legyen ő is méltányos!

Tulogdy (sötéten): En nem csalok, Zsófia! Téged sem csalalak meg soha! Mást sem akarok megcsalni!

Bors (jobbról jön, Tulogdynéhez): Méltóságos asszony, tessék felvenni kendőjét! Meg ne fázson! (Udvariasan az asszony vállára teszi a kendőt.)

Tulogdyné: Köszönöm, Pista! (Az ura felé vág a szemével, hogy lássa, milyen derek ember ez a Bors.)

Tulogdy (mozdulatot tesz a kezével a felesége felé, hogy menjen ki):

Tulogdyné: En kimegyek, Kálmán! Kimegyek! De az Isten szerelmére, vigyázzál, Kálmán. (Kimegy.)

Bors (kedvesen): Hogy utazott? Fűtik már a vonatot?

Tulogdy (nem felel a kérdésre): Maga került felül, Bors. Nem megyek a kúria elé. Nem mintha nem akarnék. Hanem, mert nem tudok. Elfogyott a tőkém.

Bors (egyszerűen): Na, hála a papnak!

Tulogdy: Azt se akarom eltitkolni, hogy meg akartam ütni a pálcámmal!

Bors (vidáman): De jó, hogy mégsem tette! Mekkora kínban lettem volna, hogy mit csináljak!!

Tulogdy: Azóta hallottam, hogy maga nem viselkedett rosszul a családommal...

Bors: Tűrhetően vagyunk!

Tulogdy: Ezt hálásan megköszönöm! Tartozom érte valamivel? Adok váltót. Lefoglalhatja a nyugdíjamat!

Bors: Hála! Miféle hála? Engem a gyerekei enni tanítottak, meg beszélni tanítottak. Kiválasztották a nyakkendőmet. A felesége vizesborogatást rakott rám, amikor a torkom fájt... Felső iskolába jár-tam én itt a maga háta mögött!

Tulogdy: Nem tudtam!

Bors: Vakká tette a méreg! Tudja, én egy-magam vagyok! Úgy vettem, hogy nem-csak vagyont öröklöttem itt, hanem családot is! Milyen lett volna ez a vagyon: maguk nélkülül! Ó, hízok nélkül. Góré, kukorica nélkül. (Elkomolyodik.) Már szalvétagyűrűm is itt van titokban az asztaluknál...

Tulogdy: Hát nem mondja fel a bérle-ményünket?

Bors: Eszem ágába sincs!

Tulogdy: Ennek örülök. Mert egyelőre nem tudnám, hová menjünk? Városban az én jövedelmemből megémi lehetetlenség!

Bors: Maradjanak itt!

Tulogdy (győtrődéve): Nem könnyű dolog az embernek egy perc alatt átcsoportosítani az egész életét! Arra gondolok, hogy valami módon megszolgálhatnánk az itartózkodásunkat.

Bors: Ugyan mivel?

Tulogdy (megtörve, fájdalmasan): A feleségem vezethetné a házat, mint házvezetőnő. A lányaim nagyok már, dolgozhatnak a gazdasági irodában. Én méhészked-nék!

Bors: Kutyának kell a maga méhészke-dése! A kaptáraknál lopja az idejét egy ilyen vágású úr, mint maga!

Tulogdy (sőhajtvá): Annak már vége!

Bors: Poklot van vége! Képviselő legyen magából!

Tulogdy (akinek az életén át ez volt a szíve vágya): Hogy lehetek én képviselő?

Bors: Ugy, hogy megválasztatom! Pénz van! Ha én beszélek a néphez, enyém a nép! Júniusban bemén képviselőnek!

Tulogdy (szinte remeg a boldogságtól, de még nem hisz a fülének): Én képviselő?!

Bors: Miért ne? Egy Tulogdy! Az én egyenes unokabátyám!

Hölgyek jelszava:

Elegáns öltözködésünk titka

KLEIN ANTAL

Divatháza. Király-utca 49.

Békebell híres szaküzlet.

Terez templom mellett. (Szemben a Nagymező-utcával)

Tulogy (a szívére teszi a kezét): Húsz évig ámodtam erről!

Bors: Tiszta bót ez! Maga felmén képviselőnek és kijárja Csorfalunak a szárnyvonatot!

Tulogy (most már helyben van, kitörő örömmel): Te Pistát! Te! Itt ülsz három ezer holdon és még egyszer sem voltál a kaszinóban!

Bors: Elmegyek én, ha elviszeli! Na látod, így lehetünk egymással! (Összeakasztja a két mutatóujját.)

Tulogy (előveszi a cigarettatárcáját): Gyujts rá! Kir, török, meg itthoni szűl!

Bors (kedvesen): Tudom! Én kevertettem! (Kivesz egy cigarettát.)

Tulogy (előszed egy szipkát): Ez nem engedi át a nikotint. Nagyon ajánlom!

Bors (ugyanolyan szipkába teszi a cigarettáját): En küldtettem neked hűsvétkor Katicával. (Szájába veszi a szipkát.) Itt a párja!

Tulogy (zokogva borul Bors nyakába).

Bors: Énye, vigyázz! Megégeted magad! Ugyan ne sirj már, Kálmán! (Ütögeti az öregúr hátát.) Ne bőgj, na! Az áldóját! Mióta gazdag vagyok, mindenki a nyakamba borul zokogni.

Tulogy (kijön, meglátja a két ölelkező férfit. Boldogan fűsölkéjt, gyönyörködve nézi őket): Na, hála Istennek!

Tulogy (sugárzó arccal): Ne ess kétségbe. Itt maradunk családnak!

Tulogy (gondterhesen): Igen, most nincs baj! Ma meg hónap, esetleg még hónapután sem! De mi lesz itt később!

Bors (félreérti az aszony aggodalmát, tüzesen): Ne féljen, Zsófi néném! Jó helyre kerül hozzám a vagyoni! Maguk tám elaludtak volna rajta. De én friss erő vagyok! Úgy felékesítem, ~~összeakasztom~~ én ezt a birtokot, hogy nincs az a földreform, amely ehhez hozzányúlhatson! De nem is ajánlom neki! Mert én már sokszor mondtam, hogy félig micsoda vagyok! Paraszt! És vasvillát fogok minden tevérenyi fölédre, amit rábágyaszt az apám!

Tulogy (a földreformmal): Nem vagyok én politikai! Mástól félek!

Tulogy: Mindig fél valamitől.

Bors: Mitől?! Mondja meg, Zsófi néném! Hadd töröm össze, ha ember!

Tulogy (Borshoz): Az aggaszt, hogy mi lesz itt, ha maga megházasodik!

Bors (bómul): Ha megházasodom?! Miért lenne az baj!

Tulogy (Egyszerű dolog! Most nagyon jó barátságban vagyunk. Egymásra vagyunk szorulva. Szeretjük is egymást, talán. De ha maga megházasodnék, egyszerre szűk lenne a ház! Ki tudja, miféle aszszonyt hozna ide!)

Tulogy (a feleségéhez): Hibáztál, Zsófi! Én illet nem kérdeztem volna Pistától! En megbízok benne, inkább, mint saját magamban!

Bors: Ettől nyugodtan alhat, Zsófi néném! En nem házasodom!

Tulogy (Honnán tudja? Nem szerzetes maga!)

Bors: Pedig én nem házasodom. Akár szerződést adhatok róla!

Tulogy (Miért? Bors: Csak!)

Tulogy (Rosszul tenné! Ne maradjon agglény egy ilyen szépareó, gazdag, jóvérű fiatalember!)

Bors: Mégsem házasodom! Csak egy módja volna, hogy megházasodjam...

Tulogy (Miféle módja? Bors: Az, ha... (Kivágja) ha maga ideadná nekem az egyik lányát!)

Tulogy (Imára kulcsolja a kezét, az égre néz): Meghallgattad az imámat, jószág Szűzanyám! (Valósággal ráförmed Borsra.) Miért nem szólt előbb! Mennyi izgalmat spórolhattunk volna meg!

Bors (zavartan): Nem mertem. Félttem, hogy nem akarják a születésem miatt! (Hirtelen felülkerül a büszkesége.) Mert én az ilyenbe biztosra szeretek menni! En beledögölnék, ha lánykérőbe kosarat kapnék!

Tulogy (az urához): Mit szólsz, Kálmán?!

Tulogy: Aszondom, hogy unokatestvérek közt a legjobb a házasság! A telivéreknl is rokoni pedigreket kötnek össze!

Tulogy (Borshoz): Melyiket akarja? Válasszon!

Bors: Nem mondom meg!

Tulogy (Hát mit csináljunk?! Bors: Találja ki maga, Zsófi néném!)

Tulogy (Várjon esaki... (Gondolkodik.) Nem tudom kitalálni! Eszrevettem, hogy ott sertepertél a gyerekek körül, de nem tudom, melyik lehetett a komoly!... Ilona?... (Szünet.) Margit!... (Szünet.)

HETIKALAUZ

Ebben a rovatban a hirdetések milliméter sorára 50 fillér. Legkisebb hirdetés 10 milliméter.

Zongora, gramfon, rádió legjobb, legolcsóbb részletre is

REMÉNYI KIRÁLY. UTCA 58.

HEGEDŐ viola, csello részletre is
TÓTH hangversenyhegedűkészítő mesternél IV. Kossuth Lajos-u. 8 József főterecg udvari szállóitóra

GRAMFONLEMBEK használt tánc- és művészfelvételek 80 fill.-től. Gramfonok legolcsóbban. Árjegyzék díjtalan. Központi gépraktár, Rákóczi-út 80. udvarban

Megúnt lemezek cseréje be új slágerekre! 2 éve megjelent 60 álló utó használatkért, 3 drb-ért 1 új 4 pengőst adunk Régebbiek cseréje is előnyös. Ismertető díjtalan.

Központi Gépraktár, Rákóczi-út 80. udvarban.

Átköltözést beraktározást, vámkézelést, csomagolást felelősséggel vállalnak **Ringwald** bútorszállító, Teréz-kört 1/a. Alapítva: 1892. Telefon: 122-388.

Szemfelszedés „Ancsánál” Akácfa-u. 61. Király-utcánál, gyorsan, olcsón, jól. Kötőtűrak alakítása, javítása.

Bérrpaloták — Villák 3%, fizet a Jövedelemmel, megtekintés autóm! Díjtalan Dr. Hegyvidék 84k Szilárd-utca 6. T: 139-683, 139-609, 139-555.

„Dívatkutyák”, luxusebek, patkányfogók, haszonebek megrendelése (válaszbélyeg), párosítása: Központi Állatorvosi Rendelő, Podmaniczky-utca 11. sz. Telefon: 1-245-98.

LEGRÉGIBB MŰTÖMŐ MŰHELY

Postai szállítás. Üllői-út 1. Telefon: 184-327.

MŰSTOPPOLÁS molyragótt, égett, szakadt ruhák, abroszok, szövetei bevont bútorok, művészi lathatlan beszővése. Szakszerű költőtűrak javítás, szemfézedeles Utólerhetetlen ruhafénytelentés. „DRESSING” VII., Baross-utca 41. üzlet

László clánöz takarít beraktároz Bpest, V., Visegrádi-u. 8. Telefonszám: 127-152

Katica?... (Szünet.) Legalább a kezdőbetűjét mondjá meg.

Tulogdy: En is ilyen szegyenlos voltam, Zsófi, amikor megkértelek. (Borshoz.) Pé-
dig ennek ki kell derülni, fiam.

Bors: En meg nem mondom. Széthasít-
hatnak!

Tulogdy: Hát írja föl egy darab papírra
és tegye oda a szőlőskosár alá!

Bors: Föl sem írom! Göres állna a ke-
zembé! Faggassa ki tőlük, sajátmaguktól,
Zsófi néném, hogy melyik hajlandó?

Tulogdy: Így is lehet! Majd kiszede-
m belőlük este!

Tulogdyné: Dehogy várok én estig! Ki-
fürja az oldalamat a kíváncsiság! (Fel-
ugrik, a baljárdához megy, kikiabál.) Mit
csináltak odabent? Gyertek már ki, ami-
kor megjött az apátok!

(Kijönnek és mert közben Bors odatámasz-
kodott az apjuk karszékehez, sőt éppen
tüzet ad öngyújtójából az öregnek, észre-
veszik a barátságot és boldogan repdesik
körüli a férfiakat.)

Katica (hízelegve): De szép pár! Le kéne
fotografálni magukat!

Margit: En hozom a kodakomat!

Tulogdy (méltósággal): Ne csácsogjatok.
Tulogdyné: Nem fáztok? Menjünk be
inkább!

Ilona: Maradjunk itt, mama. Olyan is-
teni a naplemente! (Csakugyan a háttér
egyre pirosabb, de azért még világos van
egészen.)

Tulogdy: Uljetelek le, mert komoly dolog-
ról lesz szó!

Katica (leül): Részemről ülök már!
(Szemben ül a nővéreivel, közelebb a fér-
fiakhoz. Ilona és Margit az anyjuk oldalán
egy-egyazon karszékre telepednek
le, mint két galamb.)

Bors (nagy szószban): Muszáj, hogy én
is itt legyek?!

Tulogdyné: Ejnye, de gyáva! El akar
bújni a padlásra?!

Bors: Nem bújok el! Úgyis ki kell fa-
kadni ennek a kilisnek egyszer! (Rágyuj-
tott, komolyan nézi a cigarettáját, iszonyú
nagy füstököt fűz igalmában.)

Tulogdy: Fogózzatok meg, lányok! Mert
arról van szó, hogy Pista megkérte egy-
kötöknek a kezét! (Körülnéz, várja a ha-
tást, miután a három lány némán és moz-
dulatlanul ül, folytatja.) Nem akarja meg-
mondani, hogy melyikét! Minden férfi
ilyen szegyenlős! Arra kért, hogy kérdez-
zem meg tőletek! Nahát, én megkérdezem!
Egy család vagyunk! Ne szégyeljük ma-
gunkat egymás előtt! És ez nem is rös-
fellni való! (Energikusan.) Ki vele! Je-
lentkezzék a ludas, aki Bors Pista meny-
asszonyának érzi magát! (Hosszú csönd.
Bors mélyen lehajtja a fejét. Látszik rajta,
hogy szeretne a föld alá süllyedni.)

Ilona (szünet után, átszellemülten, hal-
kan): Amikor nagyon szerezcsétlen voltam,
Pista mellém állt, megvigasztalt!
Úgy éreztem, hogy erős fa ő, nekítámasz-
kodhatom! Azt hiszem, hogy én is szere-
tem! (Elhallgat, szemérmesen elfordítja az
arcát.)

Margit (egyenesen Ilonához): Szóval azt
hiszed, hogy te vagy az?

Ilona (a hirtelen, már nem olyan lá-
gyan): Miért ne hinném?

Margit: Miből gondolod? Négy szemkőzt
is megkérte a kezét?

Ilona: Nem kérte meg, de... de...

Margit: Mi az a: »de... de...« Ne
adogj!

Ilona (ismét lágyan): Az ember nem
áruhat el mindent!

Margit: Persze, hogy nem áruhat el
mindent! Mert ha eláruhatná, akkor én
is elmondhattam volna azt a szószt, amit
te! (A két lány nem kel föl a székről,
tovább is egymás mellett ülnek, úgy csap-
kodnak egymás felé a csőrükkel, mint egy
kalítharúson két madár.)

Ilona: Ez nem szószt! Régen szólnom kel-
lett volna mamának, hogy megcsókolt!

Margit (mérgesen): Engem is megcsók-
olt! Az irodában is és máshol is. Biká-
kat akart agyoncsapni miattam! En is
mesélhettem volna egyetmást a mamának!
Érdekes! Mindig azt hiszed, hogy te vagy
a világ közepé! (Meginog a szék karfáján.)

Ilona: Vigyázz! (Mogfogja a testvére
karját, hogy le ne essék.)

Margit: Te vigyázz! (Elkeseredve.) Le-

HETI KALAUZ

Lánchíd Penzión II. Petőfi
utca 11 a
a Lánchíd budai oldalán
Csendes úri magánház Köz-
ponti fűtés, Állantó melegvíz

Teplánszky
penzión IV. Belső-u. 1. Tel.:
352-157. Hideg-meleg folyó-
víz. Központi fűtés. Kedvez-
ményes heti és havi pausalárak.

Excelsior Penzión
IV., Petőfi Sándor-utca 9
T.: 183-478. Flóréndű kony-
ha. Igen olcsó árak. Hirtelen
meleg folyó víz. Központi fűtés

Gentrum Penzión
V., Vilmos
császár-út 22. Tel.: 315-147.
Kellemes szobák. Kitűnő el-
látással már 4 pengőtől

Elite Penzión
V., Bálvány-u. 24. T. 114-255
Központi fűtés. Hideg-meleg
folyóvíz. Merszekel árak

Rózsa Penzión
II., Tapolcsányi utca 6.
Telefonszám: 1-522-90.
a Rózsadomb leg-
szebb helyén

Club Penzión
Teréz-körút 34. T. 120-415
Komfortos legmodernebb úri otthon
elszórangú ellátással. Újzat és szin-
házi kedvezmények!

Vidékieknek
külföldieknek „URI OTTHON”-elátás
nélkül is, jutányosan. HAJDÚVE
Erzsébet-körút 2. III. 19. (Lift
Telefon: 132-900 (Emke épület))

Citropekt
gyümölcsíz

Jam készítéséhez
Finom aroma, kitűnő kocso-
nyásodás. Tüzel, idő és anyag-
megtakarítás. Próbálja meg!
Kapható szaküzletekben.

„DÉVA”
szőrtelenítő krém teljesen
elmulasztja a szőröket. -
Kozmetikai különlegessé-
gek. Hungária-középkörút
116. földszint 2. Tűbbőly-
út mellett.

Mme
Szeizing
kozmetikájában
legmodernebb kezelések. Regi-
postai-utca 12. Telefon. Kozme-
tikai kurzusok, kultúrdíjlekták is

Simai Edit kozmetika
Erzsébet-körút 35. T. 144-639.
A Nemzetközi Vásár közön-
ségének 20%-engedményt
nyújt. Külföldiek gyors kiköp-
zése.

G É V A
hormonkrémek
Pigment Széplőkrém
Írányi-utca 21
T. 384-235

Guttman Agnes
kozmetikai intézete
Szerlita-tér 2. T.: 366-245
Legmodernebb hormo-
n vitamin pakolások. Tanít-
ványkiképzés.

Minden felgyvet megszept,
minden szépségáhibát megszentol.

Lorándné kozmetika
Mussolini-tér 3. Tel.: 120-463
Tartós szépség. Végleges szőr-
és szemölcsirtás garanciával
Szaktanfolyamok.

Jakab Margit kozmetikus:
a szász arc-
bőr kiképzésében specialista
Szórszálak, szemölcsök végle-
ges eltávolítása. Tanítványi levelez
Vill. József-körút 62. T.: 141-159

Hölgyek figyelmébe!
A legkisebb tavasszi
kosztümök és angol
kabátok, a legdivatosabb
délutáni és estélyi-
ruhák az új kollekciókban

Máry divatszalon
Szerlita-tér 5. szám

löksz a székről! (Mind a ketten előveszik a zsebkenőjüket, orrfúvás ürügge alatt megtörlik a szemüket.)

Tulogdyné (összeesapja a kezét): Borzasztó!

Katica (a testvéreikhez): Én csak ülök itt és hallgatom, amit beszéltek! Hát én velem mi volt?! Hiszen én nem mehettem be egy üres szobába, már megcsókoltak! (Pofonúti magát.) Micsoda hülyék vagyunk! (Ő is kifújja az orrát.)

Tulogdyné (főhaborodva): Bors! (Átfordítja tekintetét az urára.) Kálmán! Ez az ember körüleszókolózott mind a három lányunkkal!

Tulogdy (mentetgetően): Unokatestvéreik! Ki ne csókoltotta volna betegre magát az unokatestvéreivel?! Per rokonság!

Tulogdyné: Mégsem adhatom hozzá mindegyiket. Nem vagyunk törökök! És tudommal egy töröknek sem lehet már három neje!

Ilona (leszáll a szék karfájáról): Nekem elég volt a férfiakból, örekre!

Margit: Nekem is! Megállj! Elmesélem neked, mi volt. (Összekarolnak.)

Katica (földül): Szép alak maga, Pista! Így találta ki a dolgait, minlenki előtt! Miért nem hirdette ki mindjárt a rádióba!

Tulogdyné (Borshoz): Hisz maga a kékszakállú herceg!

Bors (komoran): Nem vagyok én herceg, kék szakállam sincs! Es nem vagyok csapodár! Amit én külön-külön mondtam a kisasszonyoknak, az együtt is igaz! Halálosan szerelmes vagyok mind a háromkal!

Margit (megáll): Ne mondja! Hogyan csinálja!

Bors: Magam sem tudom! De úgy van! Szeretem egyiknek a haját, másiknak a derekát, harmadiknak a keze mozgását...

Tulogdy: Nézem ezt a fiút. Csakugyan olyan a szeme, mint az enyém.

Bors (Tulogdynéhez): Maga talán tudna választani közöttük? Ha azt mondanék, egyet tartson meg, kettőt bocsásson szíri nek, mit csinálna?!

Tulogdyné: Az más!

Bors: Mért volna más? Hazudjék?! Ha az egyiket kiválasztanám, megcsálnám vele a másikat kettőt!

Tulogdy: Biz' Isten, könny szökik a szememből! Hogy valaki így szeresse a lányaimat!

Bors: Nekem háromkon kívül nincs lány az egész világon! Erre megesküszöm! Megtettem velük! Vagy belőlük valamelyik, vagy soha senki! Erre is megesküszöm! Nem én akarok választani! Válasszanak ők!

Tulogdyné: Ah! Hiszen összeverekednének rajtad!

Bors: Nem úgy gondolom, kérem, hogy tüstént válasszanak! Ráérek! Ha tudtam eddig szórakozni, várhatok még, akár egy évet!

Tulogdyné (észbejött): Ahá! Tudom, hogy mit szeretne! Szórakozni szeretne még egy

évig, egyszerre három menyasszonnyal! Nem barátom! Ilyen nincs! Nem kóstolgatunk és nem mártogatunk!

Bors (összintén szegyenkezve): Jaj, kezét csókolom, Zsófi néném! Szó sincsen arról! Én olyasmit, amire gondolni tetszik, ezután nem csinálnék...

Katica (közbevág): Te ezt elhiszed, Margit!

Bors (nagyon komolyan): Pedig mégse csinálnék! Együtt élnék itt tisztá szerelemmel! El volna vetve három kis mag, Várnaik, melyik kel ki a legerősebben?!

Tulogdy (mély, de meleg meggyőződéssel): Jaj, de nagy esirkefogó vagy, Bors!

Bors: Várhatunk! Most még nincs is igazi alakom! Botladozom a szőnyegen...

Margit (közbevág): Hiszen éppen az az édes magában!

Bors (rendületlenül): De ha így javulok tovább, egy év múlva olyan legény lehet belőlem... még teniszezni is meg tanulok... Akkor aztán, ha már megjelenne a rendes alakom, kishülhetne, hogy kinek kel'ek igazán?! Mert hányszor mondtam, hogy én nem akarok választani! Azt akarom, hogy engem válasszanak, akinek a legjobban megfelel'ek.

Tulogdyné (m. l.): Óriási esirkefogó maga. (A lányokhoz.) Tessék, Ilona!... Beszéljék ti mostani!

Ilona (lágyan): Az előbb nagyon megsértedtem, de most már nem haragszom! Megértettem, amit halottam! Én is voltam úgy fiatal koromban, hogy három fűra gondoltam fölvaltva. És becsületszavamra mondtam, hogy nagyon boldog lennék, ha azt látnám, hogy Margit és maga közt... (Bors boldogalára meg.) tovább erősödre az a barátság, amit elkezd'ek... (Kissé hozzádől a férjéhez.) Ne törődjék velem... Hisz Margit miatt akart elkárhozni.

Margit (Bors baloldalára lép): Én sem lezek egy cseppet sem féltékeny! Hára! Ó igazán megérdemelné, hogy végre boldog legyen! Nézzem rá, milyen gyönyörű.

Katica: Pardon! Pardon! Boocsánatot kérek, hogy élek! Talán hagyná'ok nekem is egy kis helyet! Hátha én lezek az igazi!

Bors: Megmondom én, melyikhez kerülök.

Tulogdy: Melyikhez?

Bors: Amelyik a legjobban fogja akarni. (Gyöngéd, szinte apai szeretettel magához öleli a három lányt.) Biz' Isten, előre sajnálom az illetőt, aki maguk közül majd hozzám szegődik! Mert annak még nincsen próbája, hogy micsoda ura lesz'ek?! De anynyi bizonyos, hogy a másik két'ének nagyon édes báty'a lesz'ek! Azokat én úgy kistafirozom, mint két királykisasszonyt!

Ilona, Margit, Katica (egyszerre, visszautasítón, mégis nagyon hátán, de melegen megnyugodva): Pista bátyám!

Bors (szíve túláradó érzéssel): Virágjaim! (Magához szorítja a lányokat, mind a négyen mosolyogva duzzók össze a fejükkel. Sőt csatlakozik tablójukhoz a két'öreg is. Mindannyian boldogan állanak az alkonyodó nap utolsó, náros sugárzásában.)

FÜGGÖNY

TIVOLI ODEON ORIENT

Nagymező-u. 8. Pottenbiller-u. 37. Izabella-u. 65.

Csak a legjobb filmeket játssza. Polgári hely-
drak. Az első előadások még mérsékelt
helyárakkal. Minden vasárnap d. e. 1/11-
kor ifjúsági matiné. Műsor a Rádiómellékleten.